

Tengernek Csillaga

Mária korának lapja

2009. márc.–ápr.
XIV/2. szám

Ára: 290,- Ft

Máriabesnyő – kegszobor

Ének Magyarország Védasszonyáról

Óh, dicsőséges, óh, ékességes, csillag, fényességes!

Világ úrnője, kegyes anya, édes!

Angyalok szája, próféták lánya, Dávid unokája,
neked énekelt Salamon hárfája.

Menny királynője, búk enyhítője, egek erős őre,
tavaszi színek virágos vesszője!

Felkelő hajnal, lámpa, mely nem csal, nap dús sugarakkal:
tőled az éj fut, s kigyullad a nappal.

Nap győztes párja, föllengő pára, leányszépség bája,
kit megkívánt a tisztaság királya!

Király lugasa, aranyos násfa, elefántcsontbástya:
légy szegények üdvének vitorlása!

Virtusból pálma, egek nektárja, jóillatok árja,
vezesd a tévelygőt a kész hazába!

Zamatok magva, fények patakja, lelkeink csillagja,
fordítsd figyelmed e zengő szavakra!

Hadak iránya, vígság forrása, szemérem virága,
benned bokrosul a mennyek pompája.

Fehér liliom, rőt rózsaszírom, viola-fuvalom,
s az arany csillag ring öledben, hajadon.

Szüzeknek szüze, világnak tüze, vezess égbe győzve,
ne maradjunk itt honunkból száműzve!

Fénye a fénynek, kútja segélynek és lelki reménynek,
adj életet szolgálid seregének!

Ámen.

(Babits Mihály)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczi István és Török József.

Teológiai lektorálta: Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

Neubert Emil: Mária szentsége	1
A fájdalmas Szűzanya	4
Nem fakultatív dolog.....	7
Ima és böjt együttesének ereje.....	8
fr. Barsi Balázs O.F.M.: Jézus pere	10
II. János Pál pápa megnyilatkozásai: Homília Jeruzsálemben	14
Neubert Emil: Jézus kínszenvedésétől Mária haláláig	16
II. János Pál pápa utolsó üzenete.....	18
Az öröm gyökere.....	18
Lucie Christine: A XIX. Század misztikusának lelki tapasztalatai	20
F. R. Clarke: Az Oltáriszentség rendelése.....	21
Miért kell imádkoznunk a papokért?.....	22
Mária kegyhelyek	
Máriabesnyő.....	27
Mária kora	
Don Stefano Gobbi atya levele (2009. 01. 01.).....	28
Kovács Zoltán: Nagypéntek	33
Rózsafüzér	
Fegyverkezettek fel imával és böjttel	35

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcisillaga.hu

E-mail: stella-maris@freemail.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: *Szepesszombat*

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Mária szentsége

Neubert Emil

Mária nem csupán szűz: ő a Szent Szűz. Minden keresztény ember ösztönösen érzi, hogy Isten Anyja szükségszerűen hasonlíthatatlanul szentebb volt, mint Isten többi szolgálói, az angyalok és a szentek.

Mária szentsége elsősorban annyit jelent, hogy a legcsekélyebb hibától, sőt tökéletlenségtől is mentes volt. Máriában, és csak Máriában, soha nem volt a bűnnek még parányi foltja sem.

A minden bűntől való mentesség azonban csak nemleges oldala Mária szentségének. Az angyal kijelentése szerint Mária „malasztal teljes”. Életének minden pillanatában birtokában volt az összes lehetséges kegyelmeknek.

Mária malasztal teljessége nem ugyanaz mint Jézusé. Jézus minden kegyelem elsődleges forrása. Mária pedig, mint mi is valamennyien, Krisztustól kapta a kegyelmeket.

Jézusban, hiposztatikus egységénél fogva, a malasztal teljesség létének első pillanatától fogva, változhatatlanul megvolt. Máriában a kegyelem növekedhetett. Mária lelke olyan volt, mint egy edény, mely annál nagyobb lesz, minél több folyadékot töltenek bele. Malasztal teljes volt Szeplőtelen Fogantatása alkalmával és halála pillanatában. Kegyelemkészlete azonban sokkal nagyobb volt az utolsó percben, mint az elsőben. Mint a folyó, mely egyaránt telve van vízzel forrásánál és torkolatánál, de ez a teljesség mégis különböző.

Mária malasztal teljessége minden fogalmat meghalad, minden összehasonlításon felül áll. Az „Ineffabilis” kezdetű bullában IX. Pius pápa meghatározza a Szeplőtelen Fogantatás fogalmát, és a következő kijelentést teszi: „Inkább mint az összes angyalokat és a szentek egyetemességét, Isten bőszégesen elhalmozta Máriát égi kegyelmekkel, és pedig oly csodás módon, hogy ment maradt a bűn minden foltjától. Egészen szép és egészen tökéletes volt a lelke, és az ártatlanságnak, a szentségnek olyan teljességével rendelkezett, mely meghalad minden teremtményről alkotott elképzelést, és Istenen kívül senki sem foghatja fel. És valóban méltó volt, hogy e fölséges Istenanya a legtökéletesebb szentség fényében ragyogjon, ment legyen az áteredő bűntől, és teljes diadalt arasson az ősi kígyón.”

Mária mindig megfelelt e kegyelmeknek, soha egy pillanattal sem mutatott gyengeséget, vagy gyarlóságot. Életének minden pillanatában a lehető legteljesebb mértékben együttműködött a kapott kegyelemmel. Az erényeket is a legtökéletesebben gyakorolta.

Az Evangéliumból betekintést nyerünk a Szent Szűz több erényébe, már az Angyali Üdvözléttől kezdve.

Első erénye a hit. „Boldog vagy te, mert hittél”, mondja neki Erzsébet a Szentlélek sugallatára. Ezt a hitet állandóan gyakorolnia kellett Jézus rejtett élete folyamán, amikor semmiben sem nyilatkozott még meg istensége. Gyakorolnia kellett azt Fia nyilvános élete folyamán is, midőn ellentmondás tárgya lett a nép vezetői előtt; gyakorolnia kellett azt főképpen a Kálvárián, midőn még a tanítványok is megrendültek hitükben.

Engedelmessége is megnyilvánul mindezekben. „Íme az Úrnak szolgálóleánya, legyen nekem a Te igéd szerint!” Máriának ez a válasza, melyet az angyalnak adott, teljesen meghatározza egyéniségét. Soha nem gondol saját dicsőségére, vagy szenvedésére, egyszerűen csak Isten akaratának teljesítésére. Még Gábor angyalhoz intézett kérdése is: „Hogyan lesz ez, mikor férfit nem ismerek?”, csupán felvilágosítást kér, hogy még tökéletesebben együttműködhessek Isten akaratával.

És egyszerűen teljesíti az Úr akaratát, akár arról van szó, hogy Betlehembe menjen Fia születése előtt, akár arról, hogy éjszaka Egyiptomba meneküljön, vagy visszatérjen Názáretbe, elengedje Fiát küldetése betöltésére vagy föláldozza Őt a Kálvárián.

S amíg Isten ki nem nyilvánítja akaratát, Mária tartózkodik a cselekvéstől, bármilyen sürgős okok készítetik is rá. Látja József töprengését, és mégsem tárja fel előtte Istenanyaságának csodálatos titkát, mert Isten nem szólítja fel erre. Harminc évig hallgat Fia istenségéről, pedig látszólag jól előkészíthette volna számára az utat, ha felfedi titkát a környezetében élő jámbor lelkek előtt.

Mária alázatossága, tartózkodása, egyszerűsége is megnyilvánul már az Angyali Üdvözletől kezdve és egész alakjára végtelenül finom bájtalhel. Az angyal tiszteletteljes magatartása, dicsérete, a végtelen méltóság, melynek üzenetét hozza, mindez nem rendíti meg Máriát. Nyugodt marad, csak Isten akaratát szeretné tudni és csendesen így válaszol: „Íme az Úrnak szolgálóleánya!” Kiszolgálja unokanővérét, Erzsébetet, egyszerűen eleget tesz a pásztorok és mágusok, Simeon és Anna kívánságának. Nem jelenik meg Fia oldalán, midőn a tömeg hozsannát zeng Dávid Fiának, de ott áll a gyalázat fája alatt. Ott találjuk az Utolsó Vacsora termében, de nem azért, hogy ott elnököljön, vagy tanítson. És úgy tűnik el a világ színpadjáról, hogy senki sem tudja halálának sem helyét, sem idejét.

Igaz, tudja, hogy boldognak mondja őt majd minden nemzedék; de Istennek tulajdonít minden dicsőséget, aki e nagy dolgokat cselekedte benne. Mindig Isten a fontos: ő maga nem számít.

Mária tisztaság iránti szeretete ugyancsak az angyal első szavaitól kezdve nyilvánvaló. Eljegyezte magát, mert olyan környezetben élt, ahol ez kö-

telező volt, de elhatározta, hogy egész életén át megőrzi szűzi tisztaságát. Olyan korban döntött így, amikor a meddőséget a férjes asszony legnagyobb szégyenének tartották. Isten a legritkább kiváltsággal szenteli meg tisztaságát: megőrzi szüzességét Jézus fogantatásánál és születésénél.

Az egyházatyák kiemelik még Mária okosságát Éva oktalanságával szemben. A Szent Szület nem kápráztatják el Gábor arkangyal csodálatos ígéretei, nyugodt marad, gondolkodik, magyarázatot kér, és csak akkor válaszol, amikor pontosan értesült már Isten akaratáról. Természetfölötti okossága mindig abban áll, hogy csak Isten akaratát keresi, nem mozdul helyéről, amíg azt nem ismeri, de viszont ha már megismerte, megvalósítja azt, bármibe kerül is.

Mária egy másik tulajdonsága, amely megragadja és vallásos tisztelettel tölti el lelkünket, az ő bensőséges lelkülete. Mária befelé élt. Csak ritkán halljuk beszélni, és olyankor is csak annyit mond, amennyi feltétlenül nélkülözhetetlen. Csak egyszer tör ki belőle a szó, a Magnificat-ban, amikor Isten jóságát zengi. Az Evangélium két ízben említi, hogy szívében forgatta, amit Jézusról hallott. Elmélkedés, imádság, Isten imádása, a Szentháromsággal folytatott társalgás szeplőtelen szívének szentélyében, ez volt egész életének foglalkozása. „A jobbik részt választotta, mely el nem vétetett tőle.”

A szelíd Szűz Mária egyúttal erős Szűz is. Csendessége, nyugalma, megrendíthetetlen önuralma, mely nem ing meg sem a végtelen dicsőség és magasztos küldetés hírére, melytől a világ üdve függött, sem a legképtelenebb kilátások vagy a legnyugtalanítóbb események hatására, bámulatos lelki erőről tesz tanulságot.

Mária legkiemelkedőbb erénye azonban, mely az összes többit is magában foglalja, a szeretet. Először az Isten iránti szeretet: létének első pillanatától kezdve Istené volt; vele foglalkozott gondolatban éjjel és nappal; érte szenvedett, dolgozott, érte áldozta fel önmagát és Fiát. Többet szenvedett, mint az összes vértanúk, mert jobban szeretett, mint az összes vértanúk együttvéve.

Isten iránti végtelen szeretete ültette szívébe az emberek iránti végtelen szeretetét. Őértük is megfélekedezik önmagáról, értük is dolgozik, szenved, feláldozza önmagát és Fiát. „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért.” Mária többet adott önmagánál: Fia életét adta.

Mária erényei, csodálatos szüzességétől eltekintve nem mutatják azokat a kivételes vonásokat, amelyeket sok szentnél megtalálunk, és megcsodálunk, de utánozni nem tudunk. Máriában minden egyszerűnek tűnik. Erényeinek igazi értékét benső lelkülete adja meg. Legkisebb cselekedete-

it is mérhetetlen szeretet jellemezte, s midőn a legegyszerűbb, legközönségesebb háztartási munkákat végezte, több szeretetet, több dicsőséget adott Istennek, mint a vértanúk legszörnyűbb kínjaiak közepette.

A fájdalmas Szűzanya

Regis (ejtsd rédzsi) Szent Ferenc életében olvasom azt a megrendítő történetet, hogy egyszer egy halálra ítélthez hívták a börtönbe, hogy ajánlja föl neki a szentségek fölvételét a kivégzés előtt. A megrögzött bűnöző hidegen elutasította a papnak a közeledését, és ott ültek egymás mellett a priccsen a bűnös és a szent. És akkor Szent Ferenc egy belső sugallattól indítatva elővett a breviáriumából egy szentképet, amely a fájdalmas Szűzanyát ábrázolta. Megmutatta a halálraítéltnak.

– Ismered ezt az asszonyt?

– Igen. – morogta az magában.

– Nézd, Ő szeret téged, mert Ő az Irgalmasság Anyja.

Az ember fölfigyelt erre a szóra, megragadta a szentnek a kezét, és azt mondta:

– Isten embere, esküdj meg arra, hogy igaz, amit mondtál!

– Megesküszöm. – válaszolta Regis Szent Ferenc, és a bűnös ember szeméből könnyek patakzottak. Letérdelt a szent előtt.

– Atyám, meggyónok. Nem akarom ilyen lélekkel befejezni az életemet. Ha van még, aki velem is törődik, ha van még, aki engem is szeret, az elvetemültet, az elkárhozottat, a gonosz életű embert, akkor mégsem szabad kétségbeesnem.

És a szenttel együtt imádkozta el az Üdvözlégy gyönyörű szavait: Istennek Szent Anyja, Irgalmasságnak Anyja, Bűnösök Menedéke, imádkozzál érettem most és halálom óráján.

Testvérek! Mi is elzarándokoltunk a nagybőjt közepén ide a Szűzanya képe, a Szűzanya szobra elé, hogy kérjük az Irgalmasság Anyját, a Bűnösök Menedékét, a Betegek Gyógyítóját, hogy gyógyítsa meg testi-lelki sebeinket, hogy hallgassa meg a mi könyörgéseinket, amellyel talán Istentől eltávolodott szeretteinkért, gyerekeinkért, unokáinkért akarunk Hozzá imádkozni, hiszen Ő az „Irgalmasság Anyja.” Ő minden kegyelem közvetítője, és Ő megadhatja mindnyájunk számára a testnek és a léleknek a gyógyulását.

Az Egyház nagybőjtben a Fájdalmas Szűzanyát állítja szemünk elé, akinek a szívét a fájdalom hét tűre járta át. Sokszor végigelméltük már a Szűz-

anya életének ezeket az eseményeit, amelyek elkísérték egészen attól a naptól fogva, amikor méhébe fogadta az Isten Fiát egészen a keresztfáig. Attól fogva az élete megpróbáltatás, szenvedés, és részesedik Jézus keresztségéből is.

A régi szép magyar ének szavaival énekeljük:

„Áll a gyötrött Istenanyja... úgy siratja szent Fiát.”

„Minél nagyobb a szeretet, annál nagyobb a fájdalom.” – mondja Szent Agoston.

A Boldogságos Szűzanya ott áll Szent Fia keresztye alatt. Sokféleképpen festik le a művészek Máriát, de talán a legtöbbit mond nekünk a fájdalmas anya képe, mert a boldogságos Szűzanya végigszenvedte a mi emberi életünknek is minden gondját, baját, szenvedését, megpróbáltatását.

Ha visszaemlékezünk saját édesanyánkra, vajon melyik kép maradt meg bennünk életre szólóan, kitörölhetetlenül, a lelkünkbe vésvé? Talán az, amikor betegek voltunk: ő ott ült az ágyunk szélén, és sírt miattunk. Vagy sírt érettünk... Megható a gyermekének örvendező édesanya képe, de a gyermekéért, gyermekeiért síró édesanya arca a legmegrendítőbb, és elfelejtethetetlen nyomot hagy a gyermekei lelkében.

Legutóbb a könnyező Szűzanyáról elméldtünk. A gyermekeiért síró édesanyáról, aki aggódó szeretettel nézi, hogy annyi de annyi gyermeke le-tért az üdvösség útjáról. Sírt miattuk, hogyha az Ő anyai szeretetével nem tudja őket visszahívni Istenhez. Legalább az ő könnyeivel, az ő anyai fájdalomával hassa meg a bűnös lelküket, hogy újra visszataláljanak az életnek, az Istennek az útjára.

Miben rejlik a fájdalmas anyának ez a csodálatos vonzó ereje és vigasztalása? – kérdezhetjük. Elsősorban az ő anyai fájdalomának a nagyságában. Amikor összehasonlítjuk az ő mérhetetlen anyai fájdalomával a mi kis, mindennapi csalódásainkat, fájdalmainkat, keserőségeinket, szinte megsemmisülten szégyelljük, hogy milyen semmiségek ezek az ő szenvedéseihöz képest. Sokszor panaszkodunk, hogy el vagyunk keseredve, hogy nem bírjuk tovább az életet, hogy betegek vagyunk.

Milyen csodálatosan imponáló előttünk a fájdalmas Szűzanya képe, aki némán hallgat, panasz nélkül tűr, mert bizalommal néz fel a mennybe a Mennyei Atyához. Tudja, hogy az Ő szenvedése nem értelmetlen, nem hiábavaló, mert az az Ő sok-sok gyermekének az üdvösségére, életére és javára válik.

De a fájdalmas Szűzanya nemcsak enyhíti a mi szenvedéseinket, hanem példát ad nekünk arra és azzal, ahogyan szenvedett. „Áll a gyötrött Istenanyja”. – Áll! És nem ájuldozik, nem hisztériázik, ő a fájdalmát a szívében érzi. Vannak olyan ábrázolások, amikor a Szűzanya ott a kereszt alatt szin-

te összeesik és összeomlik –, de ezek az ábrázolások nem igazak. Ő egészen átérezte Jézus keresztségét, Jézus szenvedésének minden fájdalmát. Vele együtt szenvedett, tudatosan vállalta a szenvedésnek a keresztségét, és Jézus keresztségével együtt az ő keresztségét is felajánlotta a Mennyei Atyának, mert az a megváltás keresztsége volt az Ő számára is. Vajon hogyan viseljük mi a keresztségeinket? Tudjuk-e és akarjuk-e azokat Krisztus keresztségével egyesítve minden nap felajánlani a Mennyei Atyának? Akarunk-e apostoli lelkekké válni? Vállaljuk-e az imádság, az áldozat, a szenvedés apostolságát, amire bennünket mindnyájunkat meghívott az Úr? Vállaljuk-e, hogy a mi betegségeinket, a mi fájdalmainkat, a mi csalódásainkat, a mi küzdelmeinket minden nap elfogadjuk, és minden nap fölajánljuk Istennek, – fölismerve abban a Jézus Krisztus keresztségéből való részesedést.

Mi adta a Szűzanyának az erőt? Az Ő hite! „Boldog vagy, mert hittél! Hitted mindazt, hogy beteljesedik, amit az Úr mondott Neked!” Élő hit nélkül, átélt, és minden nap megújított hit nélkül a keresztséget nem lehet elviselni! Ahogy Szent Pál apostol írja a Korinthusiakhoz írott első levelének a bevezetésében, „mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, amely a zsidóknak botrány, a pogányoknak ostobaság, nekünk azonban az Isten ereje és az Isten bölcsessége.”

A Szűzanya számára is a keresztség, a szenvedés volt a legnagyobb próbatétel. Ott a keresztség alatt vált végképp méltóvá az Ő Szent Fiához, azáltal került a legközelebb hozzá, hogy egészen egyesült vele a szenvedésben. Mert templomba járni, imádkozni, buzgólkodni sokszor könnyű, de az igazi vallásosság próbája az, amikor a szenvedésben, a keresztségben, a szívünk fájdalmában sem zúgolódunk, nem kérdőjelezzük meg Isten akaratát, hanem alázattal elfogadjuk úgy, ahogy a Szűzanya tette.

A fájdalmas Szűzanya fölemeli a mi lelkünket is az Ő Szent Fiához. Hány és hány szenvedő ember a mindennapi élet különféle posztjain, a kórházi ágyakon, elhagyottan az otthonokban, hány és hány emberi fohász, sóhaj száll az ég felé a szenvedő emberek ajkáról. Bár találnánk meg mindig fájdalmas édesanyánk kezét, bár tudnánk mindig hozzá menni a lélek egyszerűségével, gyermeki alázatával, és neki elpanaszolni a mi gondjainkat, fájdalmainkat, betegségeinket.

Nagy volt a Szűzanya fájdalma, de Ő nem tört össze a fájdalom súlya alatt.

Testvérek! Az Északi Tenger partján megindító történetet beszélnek egy halásznak a feleségéről. Az Északi Tenger vad, viharos víz, gyakran tombolnak ott orkánok és viharos szelek. Egy halász a fiaival együtt kiment a tengerre halászni. Közben vihar tört ki, és nem tudtak visszatérni. Beköszöntött az éjsza-

kai sötétség. A halász felesége, a gyermekek anyja ott állt a parton, és kétségbe esetten, rémülten várta szeretteit. Már éjfél is elmúlt, és a halászok még mindig nem tértek vissza. És akkor ez a feleség, ez az édesanya egy nagy elhatározással fölgyújtja a legnagyobb kincsüket, a parton álló kis kunyhójukat, hogy annak a fényénél találjanak vissza a viharos tengeren eltévedtek, elveszettek.

Kedves testvéreim, valahogy így tett a Boldogságos Szűzanya is. Az élet tengerén eltévedteknek fölmutatja az Ő Szent Fiának, Jézus Krisztusnak a keresztjét, az ő Szent Fiának, Jézus Krisztusnak szeretettől lángoló szívét, hogy ennek a fényénél, az Ő szeretetének a lángjánál újra visszataláljanak Jézushoz, és az élet igazi útjához a sötétségben bolyongók, a megtévedtek, a szenvedők, a bűnösök, s mindazok, akik nem találhatják többé életük értelmét.

Testvérek! Imádkozzunk a Szűzanyához! Segítsen bennünket is, hogy minél jobban hasonlítsunk hozzá, hogy mi is tudjunk szeretetünkkel, följánlott mindennapi áldozatunkkal, Jézus keresztjének elfogadásával és hűséges viselésével ilyen világító emberekké válni, akik Jézus szeretetétől fölgyújtva mutatják az utat a tévelygőknek, a szenvedőknek az Élet és a Szeretet forrása, Jézus felé.

† *Gyulai Oszkár*

Nem fakultatív dolog

Isten Fiának szenvednie kellett és meg kellett halnia a kereszten azért, hogy megmentsen bennünket – biztos azonban, hogy mindez nem a Mennyei Atya kegyetlen terve miatt történt. Halálával és feltámadásával Jézus valóban legyőzte a bűnt és a halált, s ezzel helyreállította Isten uralmát. De a harcnak még nincs vége: a gonosz létezik, s továbbra is ellenállóan jelen van minden nemzedékben, így napjainkban is... Ahhoz, hogy az üdvösség tervét tökéletesen beteljesítse, a Megváltó továbbra is magához és küldetéséhez kapcsolja azokat az embereket, akik készek arra, hogy felvegyék a keresztet és kövessék őt. Ahogyan Krisztus számára, úgy a keresztyények számára sem fakultatív dolog a kereszt hordozása, hanem küldetés, melyet szeretettel kell fogadnunk. Jelenlegi világunkban, ahol úgy tűnik, hogy különféle erők uralkodnak, melyek megosztanak és szétrombolnak, Krisztus továbbra is mindenki számára tiszta meghívást ajánl: aki tanítványom akar lenni, tagadja meg önmagát és vegye fel velem együtt a keresztjét.

Hívjuk segítségül a Szent Szüzet, aki elsőként, és egészen élete végéig követte Jézust a kereszttúton. Segítsen minket Ő, hogy határozottan men-

jünk az Úr után, hogy mostantól, bár megpróbálások közepette, de megtapasztaljuk a feltámadás dicsőségét.

(XVI. Benedek pápa, 2008. aug. 31. – az „Úr angyala” után)

Ima és böjt együttesének ereje

„...fölkelt, parancsolt a szélnek és utasította a tavat: »Csendesedj! némulj el!« A szél elült s nagy nyugalom lett.” (Mk 4,39)

Az apostolok igen elcsodálkoztak Jézus cselekedetein. Valószínűleg először azon, hogy ilyen viharban, mely dobálja a hajót és a becsapódó hullámok már majdnem megtöltötték azt vízzel, ő még mindig aludni tud. Ezt még valahogy meg lehet magyarázni Jézus fáradtságával. De amikor felébresztették Jézust, akkor ő parancsolt a szélnek és a hullámoknak és azok azonnal lecsendesedtek. Valahol érthető, hogy erre nem az öröm fogta el az apostolokat, bár örültek nyilván annak, hogy nem kell tovább küzdeni az elemi erőekkel, mégis – mint gyakorlott halászok – egy sokkal mélyebb területen fogta meg őket. Ilyenről még a legöregebbek sem meséltek, hogy valakinek a szél és a hullámok felett ilyen megdöbbentő hatalma lett volna. Ezzel szembesülni valóban félelmetes. Csak amikor az ember már elég sokat gondolkodik az eseményen, akkor kezdi átjárni a „meleg”, hogy milyen jó, hogy nekünk ilyen pásztorunk van, akinek az elemi erők felett ilyen hatalma van. Ha az ember engedi a szívét megnyílni, jó érzés tölti el, hogy a komoly, romboló elemi erők ellen Jézus Krisztus ilyen könnyedén és ilyen hatékonyan lépett fel. Ez számomra azt jelenti – mivel Nála egy nap annyi, mint ezer, azaz nincs idő –, hogy ma is ugyanilyen hatékonyan lép fel, ha odamegyünk hozzá és kérjük, távolítsa el az elemi erők rombolását.

Ma számomra csak az a kérdés, hogy tudok-e valóban odamenni Hozzá? Tudok-e annyira kikökkenni e világ forgatagából, hogy valóban Rá figyeljek és a komoly odafigyelésem miatt valódi esélyem legyen arra, hogy megesis a szíve rajtam, mint annak idején a kétségbeesett apostolokon? Nekik már semmi más esélyük nem volt, teljes odaadással Tőle várhatták már csak a megoldást. És nem remélték, hogy ilyen frappánsan és csodálatos egyszerűséggel old meg egy emberileg megoldhatatlan feladatot.

Tehát az a kérdés, hogy mennyire tudok ráhagyatkozni Jézusra, vagy ha Őt túl távolinak érzem, akkor az Édesanyjára, a Boldogságos Szűz Máriára, akinek egyetlen célja ebben a kavargó világunkban, hogy szent Fiához vezessen minél több embert? Csak akkor tudok rájuk hagyatkozni, ha

meg tudom nyitni a szívemet. A szívemet pedig csak akkor tudom megnyitni feléjük, ha kiszakítom magam – legalábbis időszakokra – ebből a minket körülvevő „evilág”-ból. Az „evilág”-ból csak akkor tudok kiszakadni, ha annak csábításainak – legalábbis rövidebb-hosszabb időszakokra – ellene tudok mondani. Ellen tudok mondani először is a pénz uralmának, másodsor az ösztönök csábításainak – szexualitás első közé helyezése, evési csábítások, szenvedélyek (cigaretta, alkohol), önmegvalósítási vágy stb.

Mindezeknek pedig akkor tudok ellene mondani, ha önuralomra neveltem magam megfelelő önfegyelemmel. Ez lemondással jár, melyet a ma emberének igen nehéz megtennie, hiszen a TV, a rádió, minden arról szól, hogy „éld ki magad”, „engedj az élvezeteidnek, az ösztöneid csábításának”, „éljél evilági életet”. Ezt persze nem ilyen nyílt szavakkal, de egyértelmű buzdításokkal és tudatalatti befolyásolási technikákkal valósítják meg a médián keresztül – ennek legjobb ellenszere a kikapcsoló gomb.

A lemondást nevezzük böjtnek, amennyiben az a lemondás valami szép, szent cél érdekében történik. A fogyókúra is lemondással jár, de abban nem az Isten felé vezető úton járás a cél, hanem az, hogy jobban nézzek ki, és ezáltal tetszetősebb legyek a többi ember számára. A böjti lemondás a lélek tisztulását hozza. És ha a lélek tisztul, akkor közelebb tud lépni Istenhez, akkor jobban meg tudom szólítani Jézust vagy az Ő szent Anyját, a szenteket, az angyalokat stb.

Tehát ha a rendszeres imádságom mellé rendszeres böjti alkalmakat is be tudok iktatni, akkor a lelkem valóban közelebb kerül Jézushoz, aki biztos, hogy egyre nagyobb örömmel teljesíteni fogja akár komolyabb kérésimet is – ha egyezik az Ő hosszú távú szent akaratával. (Az Ő hosszú távú szent akarata kizárólag a lelek üdvének elérését célozza.)

Elismerem, hogy az Istenre hagyatkozás gyakorlata nagyon nehéz. Elismerem, hogy az Isten akaratának elfogadása időnként nehéz feladat, de egy-egy esemény után visszatekintve az isteni segítség felfedezése olyan mély és maradandó örömet okoz, melyért érdemes küzdeni.

Csak bízhatni tudlak kedves testvérem, hogy kezd el (vagy ha már elkezdted, ne hagyd abba) az ima és böjti felajánlás együttesét. Csodálatos, komoly, mély, maradandó örömet okoz a léleknek ennek eredménye – természetesen teljesen váratlan pillanatokban, számomra előre el nem tervezhető módzatokkal. De ezt jó is Istenre hagyni, hogy Ő mikor és mivel akar megerősíteni a felé vezető úton.

Nyugodtan megállapíthatjuk, hogy ebben semmi új sincs, hiszen Jézus, aki legfőbb példaképünk, mit csinált? Nyilvános tevékenysége előtt negyven napot böjtölt. Közben mit csinált? Időnként egész éjszakákat átimádkozott.

Mit mondott a Tábor hegyről való lejövetelekor? A Sátán bizonyos fajtáit csak ima és böjt együttesével lehet kiűzni, távol tartani (v.ö.: Mt 17,21 és Mk 9,29). Tehát most, ebben a világban, ebben az egyre sátánibb világban mi lehet a leghatékonyabb fegyver a szép cselekedetek (nem szép szónoklatok, hanem szép cselekedetek!) megvalósításához? A jézusi tanítás megélése, melyet a Szűzanya a komoly jelenési helyeken mindenhol hangoztat: ima és böjt!

Nehéz elkezdni, nagyon nehéz kitartóan csinálni, de érdemes! A Szűzanya Medjugorjében mondta, hogy ima és böjt együttesével a háborúk is megállíthatók – Medjugorjétől 3 km-re meg is állt! A vadászbombázók nem tudtak bombát dobni a templomra (csak egy bomba esett le a templom elé, és az sem robbant fel). A Szűzanya mondta Szőkefalván, hogy az ima és böjt gyakorlásával a természeti csapások megállíthatók – és Szőkefalvát és környékét megkímélte a természeti csapás! Vegyük észre a jeleket és ezek indítanak minket komoly cselekvésre. Hiszen itt az alkalmas böjti idő...

Jánossy Gábor

Jézus pere

fr. Barsi Balázs O.F.M.

Hosszú évek óta foglalkoztat ez a történet, Jézus pere, mely látszólag Nagypénteken a halálos ítélet kihirdetésével és végrehajtásával véget ért, valójában azonban nem zárult le, mert az elítélt fellebbezett ahhoz a fellebbviteli bírósághoz, amely mérhetetlenül felette áll a Szanhedrinnek és a római császár helytartójának, s amely egyedül illetékes az ő ügyében: a Mennyei Atyához. Az Atya pedig nem egyszerűen rehabilitálta Jézust, hanem felülbírálta az ítéletet, sőt visszamenőleg hatályon kívül is helyezte, amikor harmadnapon feltámasztotta őt a halálból.

Ám itt a földön mégsem zárult le Jézus pere, hanem tart mindmáig és végig a történelem folyamán, az utolsó napig. észrevevessük-e vajon, hogy ez a mi történetünk, mely a ma, az itt és most világában zajlik? Hányan felteszik a kérdést, hogy vajon mi történne, ha Jézus ma lenne emberré. Egyszerű a válasz: lényegében ugyanaz, mint kétezer évvel ezelőtt. Platón már Krisztus előtt pár száz évvel leírta Állam című művében: ha egy ártatlan ember megjelenne a földön, mi keresztre feszítenénk. A kivégzésnek, az ártatlan élet kioltásának kegyetlen logikája nem Istentől való, hanem a bűnbeesett ember pszichéjéből ered. Ha ezt belátjuk, nem jut eszünkbe többé szemrehányást tenni az Atyaistennek, hogy halálra adta a Fiát. Nem! Ő azért küld-

te el Jézust, hogy általa megadja nekünk az üdvösséget, az örömet, a holtak feltámadását. Mi viszont elítéltük, halálra adtuk, és tetteinkkel ma is újra meg újra pácát törünk felette. Jézus pere tehát folyamatban lévő ügy, nem évül el és nem ér véget, csak majd a végső napon, az utolsó ítéletkor, mely ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs, sem az égben, sem a földön.

Jézus perét lehet a jogász, lehet a történész vagy a szentíráskutató szemével nézni – mi most a Szentlélek segítségét kérve közelítünk hozzá, Krisztusba vetett hittel, reménnyel és szeretettel, megvallva az ő valóságos istenségét és valóságos emberségét, halálát és feltámadását, és várva a holtak feltámadását a végítéletkor. Istennel való kapcsolatunk az imádságban mélyül el és teljesedik ki, imádságunk pedig a hitből fakad, hitünket viszont a tények felidézése táplálja. Ezek közül a legnagyobb és leglényegesebb tény: a megtestesült Ige, az emberré lett második isteni személy szeretetből vállalt szenvedésének története. Ennek a történetnek a közepén ott áll a kereszt, a gyalázat fája, melyből a dicsőség trónusa lett. hiszen itt mutatta meg Jézus Krisztus, hogy mire képes az Isten, itt nyilatkoztatta ki Isten irántunk való végtelen szeretetét. Ezért csak a keresztről árad értelmesség és béke a világra, egyéni életünkre és történelemre, a kozmoszra és a világmindenségre. Ezért írja Szent Pál: „Tőlem azonban távol legyen másban dicsekedni, mint Urunk Jézus Krisztus keresztyében, aki által a világ nekem megfeszítettett, és én is a világnak.” (Gal 6,14)

Enélkül imádságunk is száralmas és hiábavaló erőlködés lenne csupán, mert senki sem képes a lelkét fölemelni Istenhez, csak Isten hajolhat le hozzá és emelheti föl magához Krisztus által, aki a kereszten felmagasztalva magához vonz mindeneket.

*Imádunk téged, Jézus Krisztus,
imádunk téged vérrel verítékezésed éjszakáján,
imádunk elfogatásod sötét órájában,
imádunk a vallatás keserves perceiben,
imádunk a halálos ítélet kimondásának pillanatában,
imádunk tövissel való megkoronáztatásod kínjaiban,
imádunk kereszthordozásodban,
imádunk megfeszítettétedben,
imádunk elhagyatottságodban,
imádunk halálodban,
imádunk a holtakhoz való alászállásodban,
imádunk feltámadásod ragyogásában.
Ámen.*

Jézus perével kapcsolatban mindjárt három nehézséggel is szembetaláljuk magunkat:

Az első, hogy Jézus szenvedésének leírásában, melyet az evangéliumokban olvasunk, visszatükröződik az őskeresztény vártanúk – mindenekelőtt Szent István diakónus – mártírhalála, mely a szemtanúk és az első hívek lelkébe mélyen bevésődött. Ezekre a kivégzésekre rendszerint koholt vádak alapján, igazságtalan ítéletek nyomán került sor, és sokat közülük bestiális szadizmus jellemzett. A nehézséget az exegetikai naturalizmus szerint az jelentené, hogy e miatt az áthallás miatt Jézus valódi perét történetileg nem lehet rekonstruálni. Ezzel szemben az evangéliumi beszámolókat hittel olvasva nyugodtan kijelenthetjük, hogy a Szentírás igazi, elsődleges szerzője, a sugalmazó Szentlélek gondoskodott arról, hogy az Úr Jézus perének és kereszthalálának lényeges elemei történetileg is megragadhatóak legyenek. És ezzel nemcsak az első nehézséget sikerült elhárítani, hanem egyben bizonyítékot kaptunk arra is, hogy Jézus pere nem zárult le, hanem folytatódik a történelemben, különösen az igazak kirakatpereiben, a szentek elítélésében és kivégzésében. Erről tanúskodik Isten ígéje a Jelenések könyvében is, ahol a vértanúk lelkei az oltár alól az ítéletet és bosszút sürgetik, az Úr azonban türelemre inti őket:

„Hangosan kiáltottak: »Urunk, te szent és igaz, meddig nem tartasz még ítéletet és nem állsz bosszút véruinkért a föld lakóin?« Erre mindegyiküknek hosszú fehér ruhát adtak, és azt mondták nekik, legyenek nyugodtan még egy ideig, amíg betelik bajtársaik és testvéreik száma, akiket megfognak ölni, akárcsak őket.” (Jel 6,10-11)

A második nehézséget az jelenti, hogy az evangéliumok mintha nem lennének elég elfogulatlanok: tendenciózusan hangsúlyozzák a Jézus perében és kivégzésében részt vevő zsidók felelősségét és kisebbitik a pogány rómaiak bűnrészességének jelentőségét. Ennek a történelmi események alapján nagyon is érthető, emberi oka van. Az evangéliumok keletkezésének idején ugyanis egyre növekszik a farizeusok és a kereszténnyé lett zsidók között az ellenségeskedés. Ez nemcsak a szenvedéstörténet elbeszélésére, hanem általában a farizeusok evangéliumbeli ábrázolására is rányomja a bélyegét. Ekkorra ugyanis már nem kevés farizeus mérhetetlenül gyűlöli kereszténnyé lett testvéreit, mint akik Krisztus miatt megbontják a zsidóság egységét (erre a legjobb példa Saul esete, akinek az Úr mondja, hogy amikor tanítványait üldözi, őt magát üldözi – lásd ApCsel 9,4). Ezzel párhuzamosan egyre nagyobb számban térnek meg és lépnek az Egyházba a pogányok közül. Márpedig azok a pogányok, akik tömegestül térnek meg, veszik fel a szent keresztiséget, és Jé-

zúst Uruknek, Istenüknek vallják, semmiképpen sem tettestársai Pilátusnak és azoknak a pogány rómaiaknak, akik Jézust halálra adták és kivégezték. Ez a magyarázata az evangéliumok „részrehajlásának”, amely azonban egyáltalán nem akadályozza meg, hogy objektíven szemléljük és ítéljük meg a Jézus perében részt vevő egyes személyek és csoportok felelősségét.

Azt mindenesetre bármifajta félreértés elkerülése végett fontosnak tartom előrebocsátani, hogy egyetlen nép, sem a zsidóság, sem a rómaiak vagy más pogányok egyetemesen nem vádolhatók Krisztus megölésével, pláne nem Istengyilkossággal, mint ahogy azt sem lehet állítani, hogy a holokausztért a német népet, vagy a magyar zsidók elhurcolásáért a magyarság egészét kollektív felelősség terheli. Más szinten ugyanakkor igenis létezik egyetemes felelősség: mindannyian bűnrészesek vagyunk Jézus Krisztus halálában, minden egyes valaha élt és még ezután világra jövő ember, a ma született csecsemőtől az agastyánig, mert bűnben, vagyis Isten-ellenes állapotban születtünk, és mi magunk is követtünk el bűnöket, melyek végső soron mind Isten emberré lett Fián csattantak. Az egyetlen kivétel Krisztus szentséges Anyja, a Boldogságos Szűz Mária, mert őt Isten eleve megóvta az eredeti bűntől, amellyel az emberiség egyénenként és közösségileg is elszakadt Istentől, mint az Élet Forrásától. Közvetlenül a főpapok és írástudók adták Pilátus kezére, a helytartó ítélte halálra, és a rómaiak végezték ki Jézust, közvetve azonban az egész, eredeti bűntől megsebzett emberiség miatt kellett meghalnia. Halála azonban nem csupán miattunk, de értünk is történt: kivégeztetésének ő maga adta meg az értelmét az Utolsó Vacsorán, amikor kijelentette, hogy vére a bűnök bocsánatáért ontatik ki. Ezek után rajtunk múlik, hogy ez a ránk hulló vér vád lesz-e ellenünk, vagy megmenekülésünk, az örök kárhozattól való megszabadulásunk záloga. Ebben az összefüggésben mély, teológiai értelmet nyer a főpapok szava is, amikor azt kiáltják Pilátusnak: „Az ő vére mirajtunk és a mi fiainkon!” (Mt 27,25)

A harmadik – szembetűnő, de az előbbiekhöz hasonlóan csak látszólagos – nehézség Jézus perével kapcsolatban, hogy a négy evangélista mindegyike sajátos szemszögből, következőképpen némileg különbözőképpen írja le a történetet, s itt-ott mintha ellent is mondanának egymásnak. De gondoljunk csak meg: egy bírósági tárgyalásra beidézt tanúk vajon nem mind egy kicsit másképp emlékeznek ugyanarra a dologra? Az egyik ezt emeli ki, a másik azt tartja fontosnak, egyes részletekben vallomásuk nem is egyezik. Ettől még a tények nagy többsége egyértelműen megállapítható, sőt, a tanúvallomások hitelességét erősíti, hogy nem szóról-szóra ugyanazt mondják, mert ha minden tökéletesen egybecsengene, az gyanút kelthetne, nem beszéltek-e össze, hogy ugyanazt hazudva félrevezessék a bíróságot.

A négy evangélista mindegyike külön egyéniség. Más a neveltetésük, más a műveltségük, mint ahogy művük címzettjei és ennek megfelelően szempontjaik, szándékaik is különbözőek. Ennek megfelelően a négy beszámoló eltér a részletekben, de bizonyító erővel megegyezik a tényekben. Márpedig bennünket itt és most a tények érdekelnek, hogy azok szemlélése segítse értelmünket felemelkedni Istenhez, lelkünket pedig igaz bűnbánatra és megtérésre indítsa.

Homília Jeruzsálemben

II. János Pál pápa megnyilatkozásai

„Ez az én testem”

Az emeleti terembe összegyűlve hallottuk az Utolsó Vacsora evangéliumi elbeszélését. Hallottuk a szavakat, melyek Isten Fia megtestesülése misztériumának mélyéből fakadnak. Jézus kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte, majd tanítványainak adta e szavakkal: „Ez az én testem”. Istennek népével kötött szövetsége az Ő Fia, a testté lett Örök Ige áldozatában éri el csúcspontját. Most teljesednek be a régi próféciaik: „Áldozatot és följárlást nem akartál, de testet alkottál nekem... Íme, eljövök, hogy megtegyem, ó Isten, a te akarodat...” A megtestesülésben Isten Fia, aki egy az Atyával, emberré lett és testet kapott Szűz Máriától. Most, a halála előtti éjszakán mondja apostolainak: „Ez az én testem, mely értetek adatik áldozatul”.

Nagy megindultsággal halljuk újra ezeket a kétezer évvel ezelőtt elhangzott szavakat. Azóta nemzedékről nemzedékre ismételték azok, akik a papszentelés által részesei lettek Krisztus papságának. Így maga Krisztus ismétli állandóan ez szavakat papjai szava által a világ minden helyén.

„Ez az én vérem kelyhe, az új és örök szövetségé, mely értetek és mindenkiért kiontatik a bűnök bocsánatára. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”

Engedelmeskedvén Krisztus parancsának az Egyház megismétli e szavakat az Eucharisztia ünneplése közben. E szavakat, melyek a Megváltás misztériumából fakadnak. A húsvéti vacsora közben az emeleti teremben Jézus kezébe vette a borral teli kelyhet, megáldotta és odaadta tanítványainak. Az ószövetségi húsvét szertartásának egyik mozzanatát végezte, de Krisztus, az új és örök szövetség főpapja szenvedésének és halálának üdvözítő misztériumát hirdette ki e szavakkal. A kenyér és a bor színe alatt Teste és Vére áldozatának szentségi jeleit alkotta meg.

„Kereszted és föltámadásod által válts meg minket, világ Üdvözítője!” Minden szentmisében hirdetjük a „hit misztériumát”, mely kétezer éven át

táplálta és fönntartotta az Egyházat, mely a világ üldözései és Isten vigasztalásai közepette járja a maga zarándokútját, s hirdeti az Úr halálát és föltámadását, amíg el nem jön. Ma bizonyos értelemben Péter és az apostolok tértek vissza utódaikban ide, az emeleti terembe, hogy megvallják az Egyház örök hitét: „Krisztus meghalt, Krisztus föltámadott, Krisztus vissza fog térni”. A mai liturgia első olvasmánya az első keresztény közösség életéről szól. A tanítványok „állhatatosan kitarítottak az apostolok tanításának hallgatásában és a testvéri közösségben, a kenyértörésben és az imádságban”.

Kenyértörés. Az Eucharisztia egyrészt az új és örök szövetség közösségének lakomája, másrészt áldozat, mely megjeleníti a kereszt üdvözítő hatalmát. Az Eucharisztia misztériuma kezdettől fogva mindig kapcsolódott az apostolok tanításához és követéséhez, valamint Isten Igéjének hirdetéséhez, mely először a prófétákban, majd egyszer s mindenkorra Jézus Krisztusban hangzott el. Mindenütt, ahol hirdetik e szavakat: „ez az én testem” és hívják a Szentlelket, az Egyház erősödik az apostolok hitében és az egységben, melynek eredete és köteléke a Szentlélekben van.

Szent Pál, a pogányok apostola, világosan megértette, hogy az Eucharisztia, amennyiben részesedés Krisztus Testében és Vérében, a lelki közösség misztériuma is az Egyházban. „Mi ugyanis sokan egy kenyér, egy test vagyunk, mivel mindnyájan egy kenyérből részesülünk”. Az Eucharishtiában Krisztus, a Jó Pásztor, aki életét adta nyájáért, jelen van Egyházában. Mi más az Eucharisztia, ha nem Krisztus szentségi jelenléte, amikor egy kenyérből és kehelyből részesednek valamennyien? Ez a jelenlét az Egyház legnagyobb gazdagsága.

Az Eucharisztia által Krisztus építi az Egyházat. A kezek, amelyek az Utolsó Vacsorán megtörték a kenyeret a tanítványoknak, a kereszten kitarultak, hogy minden népet összegyűjtsenek az Atya örök országában. Az Eucharisztia ünneplése által Krisztus – folyamatosan – valóban Testének tagjaivá tesz férfiakat és nőket.

„Krisztus meghalt, Krisztus föltámadott, Krisztus vissza fog térni.” Ez a „hit misztériuma”, melyet minden szentmisében hirdetünk. Jézus Krisztus, az új és örök szövetség főpapja tulajdon vérével váltotta meg a világot. Föltámadva a halálból előre ment, hogy helyet készítsen nekünk az Atya házában. A Szentlélekben, aki Isten szeretett fiaivá tett minket, Krisztus testének egységében örvendező reménnyel várjuk az Ő visszatérését.

A Nagy Jubileum éve különleges alkalom a papok számára, hogy elmélyedjenek az oltáron ünnepelt misztérium szemlélésében. Ezért az idei nagycsütörtöki levelet a papok számára itt, az emeleti teremben szándéko-

zom aláírni, ahol Jézus Krisztus egyetlen papsága alapított, melynek mi mindnyájan a részesei vagyunk.

Jeruzsálemben, az emeleti teremben ünnepeelve az Eucharisziát, minden idők és bármely földrajzi hely Egyházával egyesülünk. Egységben a Fővel a századok folyamán közösségekben vagyunk Péterrel és a többi apostollal és utódaikkal. Egységben Máriával, a szentekkel, a vértanúkkal és minden megkeresztelttel, akik a Szentlélek kegyelméből éltek, bátran mondjuk: Marana tha!, Jöjj el, Úr Jézus! Vezess el minket és mindazokat, akiket kiválasztottál a kegyelem teljességére, örök Országodba! Amen.

Jézus kínszenvedésétől Mária haláláig

Neubert Emil

Elérkezett az óra, midőn Jézus meghalt, hogy életet adjon nekünk. Mária Jeruzsálemben időzött húsvét ünnepén. Bizonyára részt vett Mária Magdolna társaságában Fia kínszenvedésének egyes jeleneteiben. Micsoda vértanúságot szenvedet a szegény Anya szíve!... Ott állt a kereszt lábánál és hallotta Jézus hét szavát. Talán ő fogta fel az első kettőt, melyet Szent Lukács, a Szűzanya evangelistája örökített meg, a szeretet szavait. Az első Krisztus ellenségeiről szól: „Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” A másodikat a jobb latorhoz intézte Jézus: „Bizony mondom neked, még ma velem leszel a paradicsomban.”

Ezután pedig egyenesen őhozzá és Jánoshoz fordult szent Fia. Ezt a jelenetet János beszélte el.

Jézus keresztje alatt ott állt anyja, anyjának nővére, Mária, aki Kleofás felesége volt, és Mária Magdolna. Amikor Jézus látta, hogy ott áll az anyja és szeretett tanítványa, így szólt anyjához: „Asszony, nézd, a fiad!” Aztán a tanítványhoz fordult: „Nézd, az anyád!” Attól az órától fogva házába fogadta a tanítvány. (Jn 19, 25-27)

Az Úr kijelentésének közvetlen célja az volt, hogy támaszt adjon magára maradó Anyjának. Ebben a tekintetben nem lehetett volna figyelmezbesebb, mert Máriát legkedvesebb tanítványára, a Szűzanyát a szűz tanítványra bízta.

Az Egyház a haldokló Üdvözítő szavainak közös megegyezéssel más, mélyebb és tágabb értelmet tulajdonít, mely nem csupán Jánosra, de valamennyiünkre vonatkozik. A tanítvány személyében Jézus valamennyiünket hivatalosan is Mária gyermekeivé nevezett ki. Mária megszokta már, hogy át-

elmélkedje mindazt, amit isteni Fia tett vagy mondott, s így számot adott magának Jézus szándékáról, aki nyilvánosan is lelki Anyánknak mondta őt. Mária szívét ekkor kimondhatatlan szeretet töltötte el irántunk, akik az ő szent Fiának vére hullásával születünk meg a természetfölötti életre.

Ekkor sötétség borította be a Kálváriát s az ijesztő csend közepette Mária a félelem és a fájdalom szavát hallotta felcsendülni Fia ajkán: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? – Szomjúhozom!” Majd felhangzottak a bizalom és önátadás igéi: „Beteljesedett. – Atyám a te kezébe ajánlom lelkemet.” És nagy kiáltással kilehelte lelkét...

Szent János részt vett Jézus temetésén. Mária is bizonyára ott volt, mert mióta a Mester rábízta Anyját, János mindenhova magával vitte. Nikodémus és Arimatiai József levették Jézust a keresztről s Anyja ekkor, utoljára, megölelhette, elboríthatta csókjaival és könnyeivel ezt a drága testet, amelyet valaha anyai gyöngédségével halmozott el...

Az evangélium azt is elmondja, hogyan támadt fel az Üdvözítő harmadnapon sírjából, miként jelent meg tanítványainak és a szent asszonyoknak. A Szent Szület egyik evangélista sem említi. A hívők azonban biztosan remélik, hogy az, aki társává tette szenvedésében, társául fogadta dicsőségében is. Az, hogy az evangélium szerzői nem írnak Jézus megjelenéséről Anyja előtt, egyáltalán nem meglepő. Mária egészen más elbírálás alá esik. A feltámadott Jézus közlései kizárólag Anyjának szóltak, amint hogy a názáreti rejtett élet harminc esztendeje alatt is csak vele osztotta meg lelkét.

A Szentírás akkor említi utoljára a Boldogságos Szület, amikor a tanítványok Jézus mennybemenetele után visszatérnek az Utolsó Vacsora termébe. Ott a Szűzanya is csatlakozik hozzájuk, velük imádkozik és várja a Szentlélek eljövételét.

Az első Pünkösöd után következő időszakban János általában Jeruzsálemben tartózkodott. Kétségtelen, hogy a Szent Szűz a szent városban töltötte utolsó éveit, ahova oly sok kedves emlék kötötte. Örvendhetett a jeruzsálemi egyházközség csodálatos buzgóságának; talán részt is vett gyermekei első üldöztetésében; talán látta is a megtért keresztényüldöző Pált, aki oly nagy bátorsággal és sikerrel hirdette Fia nevét; talán Szent Lukácsot is ismerte, aki Pál kísérője volt apostoli útjain.

Mária utolsó éveire vonatkozólag csak feltevésekre szorítkozhatunk. Mikor halt meg? Nem tudjuk. Hol halt meg? Erről sem tudunk többet. Jeruzsálem és Efezus versenyezve vitatják maguknak a Szűzanya sírját...

II. János Pál pápa utolsó üzenete

A Szentatya e sorokat még megírta, de elmondani már nem tudta. Vasárnap délelőtt az érte bemutatott szentmisében Leonardo Sandri érsek, az államtitkár helyettese olvasta föl.

Drága Testvéreim!

Még ma is hangzik a húsvét dicsőséges Allelujája. Szent János evangéliumának ma olvasott részlete hangsúlyozza, hogy a Föltámadott annak a napnak az estéjén megjelent az apostoloknak és „megmutatta nekik a kezét és az oldalát”, azaz a fájdalmas szenvedés jegyeit, melyek a föltámadás után is eltörölhetetlenül belevésődtek a testébe. E dicsőséges sebhelyek, melyeket nyolc nappal később megérinttetett a hitetlen Tamással, kinyilatkoztatják Isten irgalmasságát, aki „annyira szerette a világot, hogy egyszerűen Fiát adta oda érte”. A szeretet e misztériuma áll a mai nap, Fehérvasárnap, az Isteni Irgalmasság Vasárnapja liturgiájának középpontjában.

Az emberiségnek – melyet úgy tűnik, olykor megteveszt és uralma alá hajt a rossz, az önzés és a félelem hatalma – a föltámadott Úr ajándékkal kínálja a maga szeretetét, mely megbocsát, kiengesztelődik és újra reményt ad a léleknek. Olyan szeretet ez, amely megtéríti a szíveket és békességet ajándékoz. Mennyire szüksége van a világnak arra, hogy megértse és befogadja az Isteni Irgalmasságot!

Urunk, aki halállal és föltámadással kinyilatkoztatod az Atya szeretetét, hiszünk benned és bizalommal mondjuk neked ma is: „Jézusom, bízom benned, irgalmazz nekünk és az egész világnak!”

Az angyali üdvözlés ünnepe, melyet holnap fogunk ünnepelni, arra indít, hogy Mária szemével szemléljük annak az irgalmas szeretetnek a mérhetetlen misztériumát, mely Krisztus szívéből fakad. Mária segítségével megérthetjük a húsvéti öröm igazi jelentését, mely erre a bizonyosságra támaszkodik: Ő, akit a Szent Szűz a méhében hordozott, szenvedett és meghalt értünk, de valóban föltámadott. Alleluja!

Az öröm gyökere

Elsősorban a fiatalok, de az öregebbek is folyton keresik az örömet, de általában nem találják, mert összekeverik a boldogsággal, a vidámsággal, az eufóriával és ehhez túl gyakran nyúlnak az alkoholhoz vagy a droghoz, mint eszközhöz. Pedig az öröm a Szentlélek ajándékeként születik.

Romano Guardini szerint „mi mindannyian azt szeretnénk, hogy a szívünk boldog legyen. Nem vidám, mert az egy egészen más dolog. A vidámság csak külső, zajos állapot, s hamar elmúlik. Az öröm azonban legbelül él, csendes, a mélységben gyökerezik. A komolyság testvére; ahol az egyik, ott a másik is. Arról a boldog örömről beszélek most nektek, amely felé lehetséges utat nyitni... Bárkié lehet, ugyanazon a címen, bármilyen legyen is a természete. Ennek függetlennek kell lennie a jó és rossz óráktól az étellel teli s a kimerült napokon is jelen kell lennie.

Ez az öröm nem a pénzből származik, nem a kényelmes életből vagy abból kifolyólag, hogy megbecsülnek az emberek, még ha mindez befolyással van is rá. Azonban sokkal inkább nemes dolgokból következnek: egy intenzív munkából, egy kedves szóból, melyet kapunk vagy melyet lehetőségünk nyílik kimondani; de fakadhat abból is, hogy bátran szembehe-lyezkedünk valakinek a hibájával, vagy éppen abból, hogy világosan látunk egy fontos kérdésben.

És ez még nem az öröm igazi forrása, mely ennél is mélyebben gyökerezik: magában a szívben, annak is a legrejtettebb körében. Ott lakik Isten, és az igazi öröm forrása Isten maga. Ez az öröm tesz bennünket bensőnkben nyitottá és világossá. Gazdaggá tesz, erőssé, függetlenné a külső eseményektől. Mind-az, ami velünk kívülről történik, nem érinthet bennünket többé, ha bensőnkben boldogok vagyunk. Aki boldog, képes mindent a megfelelő helyre tenni.

Mindazt, ami szép, csakis a boldog ember tudja igazi ragyogásában látni. A nehézségeket, az akadályokat úgy nézi, mint erejének próbáját, bátran száll szembe velük, s le is győzi őket. Nagylelkűen ajándékoz másoknak, s nem válik szegénné emiatt. De szíve is őszinte s nyílt ahhoz, hogy kellő módon is befo-gadjon. Akkor hát, ha az öröm Istentől jön, s Isten székhelye a szívünkben van, miért nem érezzük az örömet? Miért vagyunk gyakran szomorúak, bátortalanok, rosszkedvűek? Miért nincs fényben a forrás, melyből az öröm szökell?

Hogyan nyíljunk meg az örömré?

Valahányszor őszintén azt mondjuk az Úrnak: „Uram, azt akarom, amit te akarsz”, szabad az út Isten öröméhez. És ha egyszer készek vagyunk mindig így gondolni, ha legbensőbb akaratunk őszinte és folyamatosan Is-tenre nyitott, akkor boldogok leszünk, történjen bármi is a külső világban. Bizonyos, hogy ez az Istennek való önátadás már az örömmel kapcsolódik össze: nem lehet erőltetett, aggodalmas vagy bizalmatlan. Szabad és bátor, telve boldog bizalommal. Azt mondjuk: „Hatalmas Isten, amit te akarsz, azt akarom és is”. Arról van szó tehát, hogy harcoljunk, hogy teljesen egy-gyé tegyük magunkat Isten akaratával.

Azonban emberként testünk is van. Nem feledkezhetünk meg róla. Amikor az ember levert, mit tesz a teste? Kimerül. Ha az ember boldog, a test felemelkedik. És éppen ez a test öröme: az erővel teli viselkedés. A feladat tehát ez: tartsuk egyenesen magunkat, emeljük fel fejünket, húzzuk ki magunkat. Szabadon mozogjunk járás közben, amikor pedig ülünk, szükségtelenül ne támasszuk meg magunkat. Egyenesnek kell lennünk, de nem csak külsőleg. A test mindig hagyná magát eltunyulni; képes saját magát lenyomni, mindent tompává és nehezzé téve. Azonban egyenesen kell állnunk bensőnkben is. És mikor leverték vagyunk, éppen akkor kell magunkat egyenesen tartani. Kívül is, belül is nagyon egyenesen: tehát lelkünkben tisztán.”

A XIX. Század misztikusának lelki tapasztalatai

Lucie Christine

1881. március 4. – A kitett Oltáriszentség előtt térdeltem, de sehogyan sem sikerült gondolataimat az imára összpontosítani. Elszórakozásaimon megalázódva, így fohászoktam: „Uram, hogyan tudod elviselni ezt az én nyomorúságomat? Miért nem mondd angyalaidnak, hogy söpörjék el ezt a szemetet, amely itt áll színed előtt anélkül, hogy csak valamit is szólna, vagy valamit tenne!”

Ebben a percben mintha magához ragadta volna Isten a lelkemet, hogy azt az Oltáriszentség mélységeibe belemerítse, miközben e szavakat halottam: Ez minden.

A szépség, a gazdagság csodái vonultak el szemem előtt. De milyen mások ezek a kincsek, ezek a szépségek, mint azok, amelyeket mi annak nevezünk! Egymástól elhatárolva, külön-külön láttam mindezeket a csodákat a mi Urunkban és megértettem, hogy mindezek együttvéve alkotják Őt. Igen, maga az Isten mutatta meg magát! Engedte, hogy lássam, hogy érezzem a jelenlétét. Ó Istenem! Ó Szépség! Mi lesz az, ha majd színről-színre látunk a mennyországban! Hiszen már az is elmondhatatlan, amit így futólag megmutatsz magadból!

Hogyan lehetséges, hogy ilyen terméketlen talajra hullass ennyi kegyelmet, Uram! Ha Isten nem volnál azt mondanám: vigyázz, nehogy tévedésből illetéktelen helyre juttasd kegyelmeidet! De hogyan is lehet, hogy szemédombra szórj ilyen drága gyöngyöket! Hiszen nagyon jól látod magad is, Uram, hogy bennem nincs semmi abból, ami a szenteket szentekké teszi! Nem találnál hát méltóbb szolgálókat, emelkedettebb lelkeket, akikre kincsedet bízhatnád? Igen: bizonyos, hogy találnál és pedig nagy számban. Sze-

rencsétlen volnék, ha nem hihetném, hogy mások sokkal jobban szolgálnak neked, mint én. Igen, Uram Jézus, a világ Királya: téged szolgáljon a lélek minden tehetsége, minden ereje, minden képessége, minden lendülete! A lángész és a hősiesség! Lábad elé boruljon minden nagyság, minden emberi önbizalom! Téged keressen a lélek minden elszántsága, tüzes lendülete, teérted lásson kicsinynek mindent, ami emberi. Téged illet minden szeretet, minden igazi szeretet! Ó Jézusom, mennyi szeretet szállt feléd, mióta megígérted, hogy megváltod a bűnös embert. Mennyire szerettek a hívő lelkek, akik négyezer éven át vágytak eljöveteledre! Mária meg a szentek és a vértanúk! Szerettek olyan szeretettel, amilyennel soha senkit nem szerettek és nem is fognak szeretni soha! És azért mégsem szeretnek eléggé Téged, Uram és soha nem fognak eléggé szeretni! Ó bár az én gyarló szívem szeretne olyan szeretettel, amilyenre emberi teremtmény egyáltalán képes. Nem tudnám elviselni azt a gondolatot, hogy kevésbé szeresselek, mint bárki más. Minden egyébben készséggel engedem át az elsőbbséget másnak, de ebben az egyben én szeretnék legelső lenni, Uram. És ha ez önmagam túlbecsülése, te azt is meg fogod bocsátani, mert hiszen te magad oltottad szívembe ezt a vágyat, mint lobogó lángot. De mindez még nem elég, Uram. Tedd, hogy másokkal is meg tudjalak szerettetni! Hallgass meg, Jézus: mindazoknak, akikért imádkozom, – akár ismerem őket, akár nem – add meg szereteted kegyelmét. Ha pedig már úgyis szeretnének, növeld bennük szeretetedet!

Az Oltáriszentség rendelése

F. R. Clarke

Szent Pál apostol különös nyomatékkal mondja, hogy Krisztus Urunk ugyanazon éjjel rendelte a legfölségesebb Oltáriszentséget, a szeretet szentségét, amely éjjel elárultatott. Valóban, méltó volt az Ő isteni nagylelkűségéhez a szeretet csodálatos misztériumának szerzésére azt az időt kiválasztani, amelyben ellenségei éppen készültek, hogy Őt elárulják, kigúnyolják, megostorozzák, halálra ítéljék. – Az ellenünk vétetteknek megbocsátani mindenkor nagylelkűség; de miképp jellemezzük annak a nagylelkűségét, ki a legborzasztóbb bántalmakat és kegyetlenségeket nemcsak megbocsátja, hanem erre éppen azt a napot választja ki, amelyikben a bántalmakat elviselni kell? Aki ezt az időt szemeli ki arra, hogy ellenségeinek olyan ajándékot adjon, amellyel összehasonlítva minden más adomány csak jelentéktelen csekélység. Márpedig Jézus nem adott mást ajándékol, hanem önmagát adta.

Mi a legfölségesebb Oltáriszentség rendelkezésének első célja? Megmondja az isteni Üdvözítő önmaga eme szavaival: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” Tehát az Oltáriszentség szerzésével, csak úgy, mint keserves kínszenvedésével először is azt akarta emlékezetünkbe vésni, hogy feláldozta magát miérettünk s azért, mi testvérei (akikért meghalt) Őt soha, de soha el ne feledjük. Krisztus oly nagyon szeretett s most is annyira szeret minket, hogy el sem tudná viselni, ha őt elfelejtenénk. Tehát ezt a szentséget azért rendelte, hogy abban kínszenvedésének emléke fennmaradjon egészen a világ végéig.

Azonban az Oltáriszentség több, mint a keresztfáldozatról való pusztá megemlékezés. Ez ugyanannak az áldozatnak a folytatása, mivel mind a kettőben ugyanaz az áldozó, ugyanaz az áldozat – csak a feláldozás módja más. Valamint akkor a keresztfán, Krisztus feláldozza magát most is minden Szentmisében. Az Ő keresztfáldozata örökös áldozat az egész világ minden bűneiért.

Miért kell imádkoznunk a papokért?

Az egyetlen közvetítő, a mi Urunk Jézus Krisztus ezen a földön látható szervezetként alapította és tartja fenn szüntelen szent Egyházát, a hit, a remény és a szeretet közösségét. Egyetlen Egyháza van, melyet a Hiszekegyben *egynek, szentnek, katolikusnak és apostolinak* vallunk (Vö. DH 10–13; 150; 1862; 1868.), s melyet Üdvözítőnk feltámadása után a pásztor Péternek adott át (Jn 21,17) és őrá meg a többi apostolra bízta terjesztését és kormányzását (vö. Mt 28,18), és mindörökre az igazság oszlopának és erősségének rendelte (vö. 1Tim 3,15). Ez az Egyház e világban mint alkotmányos és rendezett társaság a Péter utóda és a vele közösségben élő püspökök által kormányzott katolikus Egyházban létezik (DS 1862, 3001), jöllehet szervezetén kívül is megtalálható az igazságnak és a megszentelésnek több eleme, melyek mint Krisztus egyházának saját ajándékai, a katolikus egységre sarkallnak – halljuk az Egyház tanításából (LG 8).

Jézus Krisztus az örök pásztor szent Egyházat épített, amikor úgy küldte apostolait, ahogyan őt küldte az Atya (vö. Jn 20,21); azt akarta, hogy az apostolok utódai, azaz a püspökök Egyházában pásztorok legyenek egészen az idők végezetéig (LG 18).

Az egyházatyák egybehangzó tanúsága szerint az Egyház életében az első időktől fogva, az apostolokat követő püspökök segítőikkel, az áldo-

zópapokkal és a szerpapokkal együtt tehát biztosan átvették a közösség szolgálatát (Antiochiai Szent Ignác: Ad Philad., előszó), Isten helyett állnak a nyáj élén (Antiochiai Szent Ignác: Ad Philad., 1,1; Ad Magn. 6,1), melynek – mint tanítómesterek, az istentisztelet papjai és a kormányzás szolgái – pásztorai (Római Szent Kelemen: Ad Corinthios 42,3; 44,3; 57; Antiochiai Szent Ignác: Ad Philad. 2; Ad Smyrn. 8; Ad Magn. 3; Ad Trall. 7 – Szent Jusztinosz: Apologia 1, 65).

Szemléljük hát e keretben a papság titkát kicsit közelebbről. Feltámadása után a mi Urunk Jézus Krisztus ezt mondotta az apostoloknak: „*Amint engem küldött az Atya, én is úgy küldelek titeket.*” (Jn 20,21) Rájuk, apostolokra bízta a feladatot, amit ő kapott az Atyától. Az Egyháznak az a feladata, hogy *Istent dicsőítse* és az embereket az örök boldogságra vezesse.

Jézus Krisztus továbbá ezt mondotta az apostoloknak, mielőtt a mennybe szállott: „*Én kaptam minden hatalmat égen és földön. Menjetez tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok minden nap, a világ végéig.*” (Mt 28,18-20) Jézus ezekkel a szavakkal ünnepélyes megbízását adta át az apostoloknak és utódaiknak arra, hogy minden népet tanítsanak, megszenteljenek és vezessenek. Egyházára bízta a tanító, papi és kormányzó hivatalt.

A hierarchikus jelleggel bíró papság az Egyházban mint Krisztus Misztikus Testében sajátos helyet foglal el. Szent Pál írja: „Mert ahogy egy testben több tagunk van, s minden tagnak más a szerepe, sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként azonban tagjai vagyunk egymásnak.” (Róm 12,4-5) Az Egyház tagjai tehát úgy vannak összekötve egymással, mint a testnek a tagjai. Ennek a testnek a feje Krisztus, a mi mennyei Urunk. Az egész testet ő tartja össze, ő vezeti és ő élte. Ezért nevezi Szent Pál az Egyházat Krisztus testének. Az éltető erő, amely ezt a testet áthatja, a Szentlélek. Krisztusból, a főből árad szét a tagokba. Ő köti össze a tagokat a fővel és egyiket a másikkal. A Szentlélek az Egyház Lelke.

Midőn megkereszteltek minket, Jézus Krisztus Misztikus Testének tagjaivá lettünk. Krisztus Misztikus Testében azonban nem minden tagnak ugyanaz a feladata. Mindannyiunknak szeretniük kell Krisztust, mint a Főt, és keresztény társaikat, mint az ő tagjait, imádságban és áldozatban összekapcsolódva a Fővel és a tagokkal. Minden tagnak törekednie kell arra is, hogy különleges feladatait felismerje és hűségesen teljesítse.

E Testben egészen sajátos feladatot teljesít a szolgálati papság, amelyet a püspökök és az áldozópapok élnek, s amely nemcsak fokozatilag, hanem

lényegileg különbözik a hívők egyetemes papságától, mely kettő ugyanakkor az Egyházban szorosan egymáshoz van rendelve (vö. LG 10). Az Egyház létében sem állhat fenn érvényes püspökség és az Eucharisztia misztériumának eredeti és teljes valósága nélkül (vö. Dominus Iesus 17), így Krisztus Titokzatos Teste, az Egyház élete és növekedése a krisztusi papság nélkül.

Az áldozópap felszentelt szolgál, aki Krisztus személyében (in persona Christi) mutatja be a szentmiseáldozatot. A mi Urunk Jézus Krisztus egyetlen papsága a szolgálati papság által válik jelenvalóvá, akárcsak Krisztus – dicsőítő, engesztelő, könyörgő, hálaadó, s a bűnök bocsánatára rendelt – megváltó áldozata egyszer és mindenkorra megtörtént, egyetlen volta az Egyház eucharisztikus áldozatában jelenvalóvá válik. Szézületes távlatok ezek. II. János Pál pápa Dominicae coenae apostoli levelében (1980. február 24.) világosan kifejti ezt az igazságot: „az „in persona Christi” kifejezés sokkal többet jelent, mint a Krisztus „nevében” vagy a Krisztust „helyettesítve”. Krisztus személyében, vagyis a sajátos, szentségi azonosulásban az Örök Főpappal, Aki szerzője és elsődleges alanya az Ő saját Áldozatának, amelyben, igazság szerint, senki sem helyettesítheti Őt” (DC 8). Az ordo szentsége által a pap Krisztushoz lesz hasonlóvá oly módon, hogy Krisztusnak, a Főnek személyében képes cselekedni szent hatalommal, hogy följajnlja az áldozatot és megbocsássa a bűnöket. (Vö. Trientini zsinat: Sessio 23. Doctrina de Sacramento Ordinis (1563. VII. 15.): DS 1763–1778; Presbyterorum ordinis 2, 13; Christus Dominus 15; Missale Romanum: De ordinatione 131, 123) A megkeresztelt emberek tehát, akik megkapták a szolgálati papság ajándékát, szentségileg új és sajátos küldetést kaptak: személyesítsék meg Isten népe körében magának Krisztusnak mint az Egyház fejének és legfőbb pásztorának hármasság – prófétai, kultikus és királyi – hivatalát.

„Krisztus az egész papság forrása; mert a Törvény alatti pap az Ő előképe volt, és az új Szövetség papja Krisztus személyében cselekszik.” (Aquinoi Szent Tamás: Summa Theologiae III, 22, 4.) Akit a szolgálati papságra szenteltek föl, szent hatalom birtokában kialakítja és kormányozza a papi népet, Krisztus személyében létrehozza az eucharisztikus áldozatot, és – mintegy alter Ecclesiae – az egész nép nevében följajnlja Istennek (LG 10). A pap tehát sajátos feladatának teljesítésekor Krisztusnak, a Főnek személyében, s ugyanígy következőképpen az egész Egyház nevében is cselekszik, amikor Isten elé terjeszti az Egyház imádságát (Sacrosanctum concilium 33), különösen az eucharisztikus áldozat bemutatásakor. Mivel a szolgálati papság Krisztust képviseli, képviselheti az Egyházat.

Az Egyház mindig is tanította, és ma is világosan vallja, amint már említettük, hogy a papság és a hívek között nemcsak funkcionális, hanem lényegi különbség is van, hiszen a papok lelkébe a papi rend szentsége eltörölhetetlen jelet vés. Ennek alapján a II. Vatikáni Zsinat is hangsúlyozza a szolgálati papság sajátos mivoltát, amely „lényegileg, és nem csak fokozatban” különbözik a hívek általános papságától. A keresztség eltörölhetetlen jegye mellett a papok a papszentelésben egy másik eltörölhetetlen jegyet is kapnak, amelynek köszönhetően képessé válnak arra, hogy „Krisztus személyében” cselekedjenek. „A nép viszont – tanítja XII. Pius pápa –nem képviseli semmiképpen sem az isteni Megváltó személyét, nem is közvetítő önmaga és az Isten között, tehát semminemű papi jogai nincsenek.”(Mediator Dei 82)

A papi küldetés az Egyházban pótolhatatlan. Ezért, annak ellenére – fogalmaz XVI. Benedek pápa a hivatások 43. világnapjára szóló üzenetében 2006. május 7-én –, hogy bizonyos helyeken a papság hiánya mutatkozik, nem csökkenhet a bizonyosság afelől, hogy Krisztus folyamatosan hív olyan embereket, akik – az apostolokhoz hasonlóan – elhagyják mindenüket (vö. Mt 19,27) és teljesen a szent titkok megünneplésére, valamint az evangélium hirdetésére és a pasztorális küldetésre szentelik magukat. Amint II. János Pál pápa a *Pastores dabo vobis* apostoli buzdításban ezzel kapcsolatban írja: „A pap kapcsolata Jézus Krisztussal és benne az ő Egyházával *létében*, amit a szentségi fölszentelés-fölkenés erejéből kapott, és *cselekvésében*, azaz a küldetésben és a szolgálatban áll. Nevezetesen »a szolgáló pap az Egyház misztériumában, közösségében és küldetésében jelenlévő Krisztus szolgálója. Mivel Krisztus 'fölkenésében' és 'küldetésében' részesedik, képes megörökíteni az Egyházban az ő imádságait, szavait, áldozatát, üdvözítő tevékenységét. Az Egyház misztériumának szolgálója, mert szentségi és egyházi jelekkel meg tudja jeleníteni a föltámadt Krisztust«”(*Pastores dabo vobis* 16).

A papság teológiájának e főbb szempontokat mutató vázlatából is kitűnik számunkra, miért feltétlenül szükséges imádkoznunk a papokért. A krisztusi papság természetfölötti eredetű, isteni ajándék, melyben a mi Urunk Jézus Krisztus egyetlen papsága válik jelenlávóvá. Nem olyan valami, ami „jár”, hanem ajándék, amelyet a végtelen irgalmas Isten az ő Egyszülött Fiában nyújt nekünk. Krisztus nélkül nincs életünk – érvényes papság és eucharisztikus áldozat nélkül pedig nincsen Egyház.

A krisztusi papság Krisztus papságának a folytatása a világ végéig, melyben az Úr magához von minket: tanít, megszentel és kormányoz ben-

nünket. A papság tehát az Egyház léte és küldetése számára, valamint a hívek kegyelmi életének bontakoztatásához nélkülözhetetlen. A felszentelt pap Krisztus helyettese, követe közöttünk.

A papságra kiválasztott lelkek ennél fogva emberfeletti küldetésben vesznek részt: Krisztust képviselve bemutatják a Legszentebb Áldozatot, s tanítják, megszentelik és pásztorolják az üdvösség útján Isten népét. Minden emberi erőfeszítés, képesség, igyekezet elégtelennek bizonyul e küldetéshez, mely csakis isteni megbízatásra, kegyelem által, a Lélek erejében valósítható meg.

„*Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratásra!*” (Lk 10,2, vö. Mt 9,38) Mert Krisztus a *szőlőtő* (vö. Jn 15,4-5), reá kell oltódnunk, hogy éljünk általa. A Jézussal való teljes egyesülés az Egyházban valósul meg a Szentlélek által. Isten gyermekei a papság által részesülnek a szentségekben, különösen is a bűnbocsánat és az eucharisztia szentségében, mely az életszentségünk legfőbb táplálója. Pap mondhatja csak ki a feloldozás és az átváltoztatás szavait. A papság által Isten Igéjét, az Egyház hitét és tanítását, lelki életünk kormányzását, a szentségi életet, magát Krisztust kapjuk meg a mennyei Atyától a Szentlélekben – a papi szolgálat által tagozódunk bele egészen az Egyház életébe, s válunk a Ígélet – a feltámadás és az örök élet – örököséivé. Papságra e földön tehát mindig szükségünk volt, van és lesz.

Krisztus felhívására válaszolva tehát fáradhatatlanul imádkoznunk kell a papokért, a szolgálatot teljesítőkért, a növendékpapságért és az elhunytakért is. Erre buzdít bennünket Szűzanyánk is újra és újra, megannyi jelenésében, magánkinyilatkoztatásokon keresztül. A Papok Édesanyja, az Egyház Anyja, Boldogságos Szűz Mária közbenjárását kérve, Vele együtt esdekelve fohászunk a mennyei Atyához, adjon nekünk a mi Urunk Jézus Krisztushoz és az Ő egyetlen Egyházához rendíthetetlenül hűséges, életszentségben tündöklő papokat, mert „*az aratnivaló sok, de a munkás kevés*” (Lk 10,2). Imádkozunk a küzdőkért, a tisztulókért, és kérjük a megdicsőült szentek közbenjárását, hogy minél többen hallják meg és kövessék az Úr hívó szavát: „*Kövess engem!*” (Jn 21,19).

Fülep Dániel, papnövendék

Mária- kegyhelyek

Máriabesnyő

Ma közigazgatásilag Gödöllőhöz tartozik Besnyő, ahol a XIII. században építettek először kolostort. A törökök kiűzése után a kolostor romjain templom építésébe kezdett gróf Grassalkovich Antal. 1759. árpilis 19-én a régi oltárkö alól előkerült egy 11 cm magas elefántcsont Madonna-szobor. Ez a Madonna szobor vonzza azóta is a zarándokokat Máriabesnyőre.

A Máriabesnyőiek idén ünneplik a kegyeszobor megtalálásának 250. évfordulóját, mely Isteni gondviselés révén idén vasárnapra esik. Az ünnepségek már márciusban elkezdődnek és őszig tartanak.

Március 7-8. (szombat-vasárnap): Emélikkonferencia a Lelkigyakorlatos

Házban (ünnepi zárómise a Bazilikában 10.30-kor)

Április 19. (vasárnap) ünnepi szentmise 10 órakor

Április 26. (vasárnap) a jubileumi év megnyitó szentmiséje 10 órakor

Június 28. (vasárnap) Kárpát-medencei magyarság búcsús szentmiséje 10 órakor

Augusztus 15-16. (szombat-vasárnap) Nagyboldogasszony Főbúcsú

Szeptember 5-6. (szombat-vasárnap) Kisboldogasszony Nagybúcsú

Egész évben szeretettel várják a zarándokokat – csoportosan előzetes bejelentkezéssel.

A zarándoklatot a Királyi Kastély meglátogatásával is össze lehet kötni!

Máriabesnyői Nagyboldogasszony Bazilika – tel/fax: 06/28-414-425

e-mail: mbesnyo@invitel.hu   www.mariabesnyo.hu

Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Ház – tel: 06/28-420-176,

06/28-510-740, fax: 06/28-510-742

e-mail: matersal@invitel.hu   www.matersalvatoris.hu

Mária Kora

A Máriás Papi Mozgalom életéből

Don Stefano Gobbi atya levele a Máriás Papi

Mozgalom országos és körzeti felelőseihez

(Milánó, 2009. Január 1. Szűz Mária Istenanyasága ünnepén)

Kedveseim!

Ez új esztendőnek kezdetén testvéri szeretetemmel és imádsággal álllok mellettetek, hogy bizalommal és nagy reménységgel tekinthessünk arra az időre, amely ránk vár.

Mindazokkal a fájdalmas és nehéz megpróbáltatásokkal szemben, amelyekben élünk, reménységünk értelmét *Mária Szeplőtelen Szívében* találjuk meg.

„A reménység anyja vagyok! Ezt a teológiai erényt különösen a tisztulás véres óráiban kell megélnetek. Mily sokféleképpen igyekszik Ellenfelem titeket elcsüggeszteni, hogy így védtelenné váljatok és csökkentse győzelmes csapatom erejét... Ha utcáitokon vér folyik a gyűlölet nyomán, ha a bűn sokak lelkét és szívét jéggel is borítja... ha napról napra erősebb is lesz az Isten elleni lázadás, *legyen egyre nagyobb bizalmatok mennyei Atyátok irgalmasságában és tekintsetek rám, mint reménységetek jelére!*” (A papokhoz, Szűzanyánk szertetett Fiaihoz, 1983. január 1-én).

„Szeretem Máriát a remény Csillagának szólítani. Életünk gyakran sötét útjain a reménység fénye Ő, amely megvilágosít minket és iránymutatást ad utunkhoz” (XVI. Benedek pápa homíliája Lourdes-ban, 2008. szeptember 14-én).

A remény, miként egy virág, csak szeretetünk és fájdalmunk lelki kertjében tud kihajtani.

2008-ban az alábbi tizenegy nemzet regionális cönákulumán vehettem részt: Brazília, Bolívia, Peru, Paraguay, Chile, Olaszország, Szlovénia, Svájc, Kongó, Ruanda és Burundi.

Három földrészre utaztam: Amerikába, Európába és Afrikába. 52 várost látogattam meg 40 repülőúttal, és 90 cönákulumot vezettem, amelyen két bíboros, 47 püspök, 1700 pap és 980000 hívő vett részt.

A lelkigyakorlaton, mely Collevalenzában került megrendezésre, egy folytonos cönákulum formájában, **egy bíboros, 17 érsek és püspök és körülbelül 300 pap vett részt az öt kontinensről.**

Fájdalommal tudatom veletek, hogy a Mennyei Atya Házába költözött Michael Gaughran atya, aki segítségemre volt a cönákulumok vezetésében Afrika, Ázsia és Óceánia számos országban, többször Oroszországba is utazva, és elmékedéseivel – melyeket Collevalenzában tartott – segített mélységében megérteni a Mária Papi Mozgalom lelkiségét. A mennyországból bizonyára mindannyiunkhoz közel lesz.

Lélekben közel érzem magam azokhoz, akik erkölcsi vagy fizikai szenvedések keresztjét hordozzák, és kérem a Szűzanyát, hogy segítse és vigasztalja meg őket anyai gyengédségével.

Az Úr akaratára és Mária Szeplőtelen Szívének szándékára bízom azon cönákulumok programjának megvalósulását, amelyeket erre az évre készítettem...

A szeretet és a fájdalom titka

Egy pap, akit Mária arra hívott, hogy kicsiny és alázatos szívű legyen, egyre inkább hívatott a szenvedésre is. A szenvedés időszaka értékes, s ezt szelídséggel és bizalommal kell mindannyiunknak fogadnia, mert Jézushoz, a paphoz és áldozathoz tesz hasonlóvá bennünket, üdvözítő művének munkatársaivá tesz, és nagyon is termékeny a megtisztulás ezen idején.

„Általa (a szenvedés által) váltok a megfeszített Jézushoz hasonlóvá és ez a belső keresztre feszítés papi életetek minden pillanatában, és minden napján végbemegy... Mindenekelőtt papi szenvedésetek az, ami a lelkekre hat, hogy általatok elnyerjék a lelkek a kegyelmi életet és az üdvösséget” (1983. március 5-én).

Vegyetek részt Jézus szenvedéséből

a) Jézus halálküzdeme

„Ma Fiam, Jézus szenvedését élitek át velem. Mindennap megismétlődik ez a fájdalmas szenvedés. Velem együtt térjete be isteni Szíve mélyére, hogy megízleljétek kelyhének minden keserűségét: övéi elhagyták, Júdás elárulta, elviselhetetlen és halálos teherrel nehezedik rá a világ minden bű-

ne. Az olajprés nyomására vércsöppek fakadnak belőle, ellepik testét, és a földre hullnak, hogy megöntözzék” (1981. április 17-én).

b) A mai agónia

„Mennyire nyomasztja Szívét még ma is az a könnyelműség, amellyel sokan hátat fordítanak neki, hogy a világ eszméit kövessék, vagy azok útját, akik visszautasítják és megtagadják Őt” (1981. április 17-én).

c) Jézus elítélése

Megismétlődik az arcucsapás, amelyet a szolga ad neki, és a másik még fájdalmasabb csapás, amely lelkét éri a főpap részéről, amikor megvádolja és elítéli: „Hallottátok a káromlást. Mivel Isten Fiának mondotta magát, méltó a halálra” (1981. április 17-én).

d) A mai elítéltetés

„Van egy másik rejtett tanács is, amely mindennap bíraskodik és ítélkezik fölötte, – gyakran azok alkotják, akiket saját népéből ruházott fel hatalommal. Folytatódik az igyekezet, hogy csupán emberként ismerjék el Őt, folytatódik sok ember részéről az a törekvés, hogy megtagadják istenségét, hogy isteni szavait emberi megnyilvánulássá egyszerűsítsék, hogy minden csodáját természetes fogalmakkal magyarázzák, sőt hogy feltámadásának történelmi tényét is megtagadják” (1981. április 17-én).

e) Jézus feláldozása

„Íme, itt van Pilátus előtt, aki... gyávaságból kiszolgáltatja a kegyetlen erőszaknak: a borzalmas megostorozásnak, amely felszaggatja bőrét és Testét egyetlen véres sebbé változtatja, a töviskoszorúzásnak, a halálos ítéletnek és a Kálvária keserves útjának... Majd a kereszt kínpadja, halálküzdeme és halála Anyja mellett, aki arra hivatott, hogy lélekben övele együtt haljon meg” (1981. április 17-én).

f) A mai feláldoztatás

„Csendben, imádságban és szenvedésben töltsétek el velem a kínszenvedés drága óráit. Ez ismétlődik meg az Egyházban, az Ő titokzatos Testében, ez újul meg mindannyiótokban, akiknek hivatása, hogy szeretetének és fájdalmának szolgálói legyenek. Viseljétek el velem együtt a világ vádaskodását, a visszautasítást, az üldözést és a halálos ítéletet egy olyan társadalom részéről, amely folytatja Istenének megtagadását, a romlottság, a gyűlölet

és az erkölcstelenség sötétségében járva. Hordozzátok velem együtt mindennap a súlyos kereszteteket. Szeretettel ontsátok ki véreteket. Engedjétek, hogy ugyanannak a vérpadnak oltárára helyezzenek benneteket. Szelíd bárányként engedjétek, hogy kezeteket és lábatokat szögek járják át: szeresetek, bocsássatok meg, szenvedjétek és ajánljátok fel magatokat az Atyának szeretettel minden ember megmentéséért” (1981. április 17-én).

Vegyetek részt az Egyház szenvedéseiből

A szenvedés megújul az Egyházban, amely Jézus titokzatos teste.

„Vegyetek részt a legnagyobb elhagyatottságát élő Egyház szenvedésében is. Mily nagyon beteg ez az én hón szeretett leányom! Viseljétek szívetekben Jézus szenvedését és az én szenvedésemet. Az Egyház haláltusa miatt éljük át most a világ minden részében ... A hitehagyás most már az egész Egyházban elterjedt. Az Egyházat néhány püspöke is elárulja, számos papja hagyja cserben, elpártol tőle sok gyermeke, Ellenfelem pedig egyre jobban megsebesíti” (1983. augusztus 26-án).

Az egyedüli segítség, melyet mi az Egyháznak ma adni tudunk, **a szeretet: a hűséges és irgalmas szeretet**. Olyan szeretet, amelynek leginkább **gyermeki és szenvedélyes jelenlétben** kell rejtőznie, hogy megossa az Egyház fájdalmit és hordozza vele az ő nagy Keresztjét.

„Nagy szeretetre ébresztelek benneteket az Egyház iránt. Igen fájdalmas idejét éli ma az Egyház, mert fiai egyre kevésbé szeretik. Sokan csak bírálgatásával, intézményének heves támadásával akarják megújítani és megtisztítani. Semmi sem újul meg, és semmi sem tisztul meg szeretet nélkül” (1975. november 9-én).

Ez a mi szeretetünk Mária Szeplőtlen Szívében, nagyon intenzív fájdalommal alakul át.

„Ma ilyenek találom az Egyházat, a keresztre feszített Jézus Titokzatos Testét. Az Egyház is felmegy a Kálváriára, súlyos keresztet hordozva, szintén ismeri az elhagyatottság és az árulás óráját, az ő testét is meggyörtörték és megkínózták a bűn, a szentségtörések ostorcsapásai, és mély sebeket ejtettek rajta... Ilyenek találom ma leányomat, az Egyházat. Mellette vagyok «nagy péntekjének» keserves órájában. **Szeretnék segíteni ebben a haláltusájában**, Jánossal együtt, aki újraéled minden Szeplőtlen Szívemben szentelt fiamban. Megcsókoljuk ismételten átszögeezett kezét, szeretettel betakarjuk ruháitól ismét megfosztott testét, balzsamot öntünk számtalan sebébe, imával és reménységgel vesszük őt körül keresztre feszítése kegyetlen pillanataiban” (1982. április 9-én).

Életünkkel akarunk segítséget nyújtani az Egyháznak a teljes megújuláshoz, magunkon kezdve, alázattal és bizalommal, mennyei Édesanyánk nyomain járva.

Vegyetek részt az emberiség szenvedéséből

Az emberiség is fájdalmas szenvedésének idejét éli, mert szétszaggatja azt a féktelen egoizmus; a gyűlölet, amely emészt, mint a tűz; az erőszak, mely robban; az erkölcstelenség amely kiszélesedik; a drog, amely csábít; a háborúk, melyek terjednek; a boldogtalanság, amely növekszik; „a rossz, amely oly könnyen gyökeret ver maguknak az embereknek a szívében, és amely, felmérhetetlen hatásait tekintve, már korunkon nehezedik, s úgy tűnik, hogy elzárja a jövő útját” (II. János Pál pápa, *L'Osservatore Romano*, 1983. október 7-én).

„Éreztétek szívetekben azt a mély sebet, amelyet bennem a sok millió anyaméhben meggyilkolt gyerek halála okoz, amelyet a lelkeket elcsábítva, a magzatgyilkosság elterjedt bűne okoz, amelyet a lelkiismeretet borzalmas rákdaganatként tönkretévő erkölcstelenség okoz, amelyet a fiatalág irányvesztettsége, a szenvedélyek, a kábítószeres, az erőszak áldozatai okoznak, amelyet oly sok család felbomlása okoz” (1983. augusztus 26.).

Részt kell vennünk a világ nagy fájdalmában, magunkévá tenni azt, érezni összes súlyát és Mária Szeplőtelen Szívébe helyezni, hogy Ő ajánlja fel azt az Úrnak, mint egy hatalmas kiáltást, mely az emberekre esdi az isteni irgalom harmatját.

„Jézus Szívével szeressétek minden testvéreteket, s gyermekeimet... Mily sokat sebzett meg a bűn, mily sokan lettek a gonoszság rabszolgái, a gyűlölet áldozatai! Mily sok a szegény, a kizsákmányolt, a gyenge, a szenvedő... Gyermekeim minden szenvedése olyan, mint egy kétségbeesett segélykiáltás, amely elér hozzám, és mélyen megsebzi anyai Szívemet” (1983. szeptember 3-án).

Az anya jelenléte

Feladatunk, hogy menjünk, és vigyük mindenhová Mária gyengédségét, amely balzsamként kerül e nyitott és vérző sebeinkre, s vigyük az Anya jelenlétét e határtalan elmagányosodás közepette. Ezért a Szűzanya arra hív, hogy mi magunk legyünk a Jézus Irgalmas Szeretetének eszközeivé, és Mária anyai jelenlétének, szeretetének, segítségének, erősségének, oltalmának és védelmének kifejezőivé. Csak ezért kéri tőlünk annyira állhatosan, hogy ajánljuk magunkat Szeplőtelen Szívének.

„Leszálltam az égből, hogy általatok megnyilvánuljak a világ minden útján: amelyen a szegények és az elkeseredettek járnak, amelyen a bűnösök és az Istentől távol levők járnak, amelyen a betegek, a haláltusán vergődők és a haldoklók járnak” (1981. május 13-án).

„Legyetek ti magatok, velem együtt, a bűnösök, a szegények, a betegek, az elkeseredettek, a kicsinyek, az elhagyatottak menedéke” (1981. augusztus 15-én).

„**Veletek vagyok a világ minden útján.** Anyai irgalmassággal segíték kicsinyeimnek, akik a legnagyobb szükségben vannak: megmentem az elvesztettet, meggyógyítom a betegeket, megvigasztalom a szomorúakat, bátorítom a bizalmatlanokat, felemelem az elesetteket, újra megtalálom az eltévelyedetteket” (1983. szeptember 3-án).

„**Elérkezett az idő, amikor bennetek kívánok élni, és általatok mindenki előtt megnyilvánulni.** A ti szívetekkel kívánok szeretni, a ti szemekkel nézni, a ti ajkatokkal vigasztalni és bátorítani, a ti kezetekkel segíteni, a ti lábatokkal járni, a ti véres lábnyomokat követni, és a ti keresztre feszített testetekkel szenvedni” (1981. július 1.).

Így tehát, ezekben a szenvedésekkel teli időben, melyeket Jézusért, az Egyházért és az emberiségért szenvedünk el, **az Anya jelenléte** mindenki számára „a biztos remény és a vigasztalás jele” lesz (II. Vatikáni Zsinat, *Lumen Gentium*, VIII. fejezet, 68.).

Arra vagyunk hivatottak, hogy ma **Mária dicsősége** legyen, mert életünkben mindennap beteljesedik az ő Szeplőtelen Szívének diadala.

Rátok, a Mozgalom Felelőseire azt a feladatot bízom, hogy ismertessétek ezt a levelet azokkal, akik a Máriás Papi Mozgalomhoz tartoznak, hogy ők is **elolvassák, és alaposan átgondolják**, miközben szeretetteljes üdvözlőmet küldöm mindenkinek, papi áldásommal.

Választ várok, melyben kérem tájékoztatásaitokat.

Mária Szeplőtelen Szívében,

kis testvéretek, don Stefano Gobbi

Nagypéntek

Kovács Zoltán

Urunk szenvedésének története annyira mély és kimeríthetetlen, hogy nem szabad semmit sem hozzátennünk, sem elvennünk belőle. Egyetlen jelene-tet ragadjunk ki: álljunk mi is lélekben a Kereszt alá, ahol egy püspökkel és

egy Édesanyával találkozunk: az Egyház szolgálatára újonnan felkent János apostollal és a Boldogságos Szűz Máriával.

Mint egy „végrendelet”, úgy hangzanak Jézus szavai: «Íme, a te Anyád!». Mária és János jövője, s velük együtt a tanítványok, az Egyház jövője „megpecsételődött”: Jézus Máriát Jánosra, Jánost Máriára hagyja. A mi Urunk egy felbecsülhetetlen értéket hagy maga után: Édesanyját. Ez is jele és kifejezése annak a hatalmas szeretetnek és gondviselésnek, mellyel Jézus az *övéi* iránt viseltetik. Az Egyház tagjai iránt! S nem sokkal utána elhangzik az isteni rendelés: „Beteljesedett!”. Így teljes a mi üdvösségünk: a haldokló Krisztus kileheli Lelkét: kiárasztja a Szentlelket az egész Teremtésre. A beteljesedés része volt az is, hogy Máriát az Egyházra bízta János személyében.

„Házába fogadta őt a tanítvány”? Az eredeti szöveg mélyebb értelmű: „eis ta idia”, vagyis: a dolgai közé. Mindene közé. Anyagi és lelki javai közé. Mindenük közös lett! Befogadjuk mi is Máriát a legbelső, lelki szféránkba? El tudjuk mondani, hogy Krisztusban mindenünk „közös”? El tudjuk mondani Isten Szolgájával, II. János Pál pápával: *Totus tuus sum Maria?* Anyagi és lelki „házába”, emberi és keresztény valóságába fogadja János Máriát, mellyel valódi életközösség születik (közös kötelezettségek, problémák, örömök). Akarunk mi is Máriával együtt Jézusra tekinteni és Országát építeni?

„A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be” – állapítja meg János evangéliumának kezdetén. De maga János az, aki befogadja Jézust és ajándékát: Máriát. Menekülés, hitet próbáló kísértések várnak a tanítványokra. Jézus ezt tudja, amikor Jánosra bízta Anyját. Az Istenanya erőt ad nekünk is.

Anyai támaszt is kaptunk Isten Atyasága mellé (de nem helyette)! Termékeny közbenjárói szeretetével válik kézzelfoghatóvá számunkra Mária egyházanyasága. A kereszten haldokló Mester nem hagyott magára bennünket. Mária lesz az, aki megtanít minket Nagypéntek sötét éjszakájában igazán Istenben hinni, bízni és remélni!

Fogadjuk be mi is az Urat, s fogadjuk be életünkbe ajándékait, köztük Máriát! A Mester hazaköltözik az Atyához, de itt hagyja nekünk földi élete egyik legdrágább kincsét: az ő Édesanyját! Álljunk mi is Máriával együtt és Máriához hasonlóan, kitartó, hűséges szeretettel Urunk keresztye alatt, hogy elteljünk kegyelemmel, „kegyelemmel teljessé” váljunk, mint Mária, s így várjuk élő reménnyel a Megváltó által megígért, boldog föl-támadást! Ámen.

A r ó z s a f ü z é r

Fegyverkezzetek fel imával és böjttel

A Szűzanya arra hív bennünket, hogy *imádkozzunk szándékaira*. Ha imádságban átadjuk magunkat Istennek, akkor *a sátáni terv nem fog beteljesedni a földön*. Ebben az üzenetében a Szűzanya együttműködést kér tőlünk. Mi tudjuk, hogy Jézus és a Szűzanya nélkülünk is le tudják győzni a Sátánt, de mégis együttműködést, és döntést kér tőlünk. Isten szabad akaratlan rendelkező lényeknek teremtett, és azt óhajtja, hogy e szabadságunkban határozottan álljunk ki Isten ügye mellett. Nélkülünk teremtett bennünket, de a beleegyezésünk nélkül nem tud üdvözíteni minket.

Amikor a Szűzanya a Sátán evilági tervéről beszél, akkor nem a természetre gondol, hanem az emberiségre és minden bűnre, amelyet elkövetünk, ha engedünk a sátáni kísértéseknek, melyek a súlyos bűnök különböző formáiban nyilvánulnak meg: egyneműek házassága, abortuszok, öngyilkosság, paráznaság, a szegények elnyomása, káromkodás, kábítószert, alkohol és így tovább. A mai ember szüntelenül Isten helyébe teszi önmagát, és újra elköveti azt a bűnt, melyet a Szentírás első lapjain olvashatunk (Teremtés könyve 3. fejezet). Többé már nem a keresztyén értékek a fontosak számára. Sokaknak a pénz vált istenükké. Ennek következményeként az emberek lelkében *megsemmisül mindaz, ami jó és szép*.

A Szűzanya eszközöket ad ahhoz, hogy ellen tudjunk állni a sátáni tervnek, ezek pedig az imádság és a böjt. Mindannyian azt gondoljuk, hogy sokat imádkozunk, és erősen hiszünk. Egy kérdőív alapján azonban gyorsan kiderülne, hogy nem imádkozunk túl sokat. Világossá válna számunkra, hogy több időt töltünk telefonbeszélgetéssel, kávézással, újságolvasással vagy focimeccs nézéssel, mint imádsággal. A böjt és az ima a keresztyénység kezdeteitől fogva fő eszközei voltak a rossz elleni küzdelemnek. Ha nem imádkozunk, és nem böjtölünk, akkor hinni sem tudunk. A hit, vagyis a bizalom vezet be egy kapcsolatba, ez esetben az Istennel való kapcsolatba. Az imádság Istennel való találkozás és ebből születik meg az erős hit.

A Szűzanya 1987. november 25-i üzenetében arra kér, hogy imádkozzunk azért, hogy a Sátán gőgjével és hamis erejével ne magával ragad-

jon bennünket. Azt mondta: „*Veletek vagyok, és szeretném, ha elhinnétek, hogy szeretlek benneteket.*” A Szűzanya minden üzenetéből kiolvasható a szeretet és az alázat, és ez a fő oka annak, hogy a világ minden részéről eljönnek Medjugorjéba, mert itt megérik, hogy szeretve vannak.

A ma esti üzenetet a következő szavakkal zárja a Szűzanya: „*Tegyétek Isten akaratát.*” A 40(39). zoltár 9. versében ezt olvassuk: „*...hogy teljesítsem akaratodat.*” Az az ember, aki Isten akaratát teljesíti, telve van örömmel és békével. Isten akaratát tenni azt jelenti, nagy léptekkel haladni a szentség felé. Az alázat az Isten akaratát teljesítők személyiségjegye. Ők engedelmesek és szelídek. Mindazok, akik nem teljesítik Isten akaratát, földi dolgokkal foglalatostkodnak és Isten nincs első helyen az életükben. Ezek azok az emberek, akik tele vannak ambícióval, és nem válogatnak az eszközök közül, a lényeg számukra, hogy célba érjenek. Ők földi mértékkel mérnek, melynek következményeként elvesztik örömeiket.

Danko atya, Medjugorje (A Szűzanya 2008. október 25-én adott üzenete alapján)

***

„*Drága gyermekek!*

Különleges módon hívlak benneteket, hogy imádkozzatok a szándéka-
imért, hogy imáitokkal – ezen a földön, amely minden nap egyre távolabb
van Istentől – megállítsátok a Sátán tervét, aki Isten helyébe teszi magát, és
lerombol mindent, ami szép és jó a lelketekben. Ezért gyermekeim, fegy-
verkezzetek fel imával és böjttel, hogy tudatában legyetek annak, mennyi-
re szeret benneteket Isten, és tegyétek Isten akaratát.

Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.” *(Medjugorje, 2008. okt. 25.)*

***

„*Drága gyermekeim! Meghívlak benneteket újra az imára és a böjtre, mert
a böjttel és imával állíthatjátok meg a természeti katasztrófákat...*” *(Szőke-
falva, 2003. június 17.)*

„*...Ne feledkezzetek meg imádkozni, böjtölni és töltsétek meg a templom-
okat. Mindezt már mondtam nektek, de kevés lélek hallotta meg ezt az
üzenetet, mert sok üres templomra találtam.*

*Drága gyermekeim! Többször mondtam nektek, hogy ne féljete sem-
mitől, mert én veletek vagyok és mindnyájatokat betakarlak védő palás-
tommal. Mindnyájatokat szeretlek!...*” *(Szőkefalva, 2005. június 17.)*